

HERRENS VEJE

EN MUNTER FORTÆLLING
AF
RUD LANGE

RUD LANGE
Tidligere udkom:
ENE
DRØMME
JULEFRED
GULE ROSER

51-020169

Depotbiblioteket

Statens Bibliotek

HERRENS VEJE

RUD LANGE

HERRENS VEJE

EN MUNTER FORTÆLLING

KØBENHAVN
ERSLEV & HASSELBALCH
1914

FØRSTE DEL
TRANGE TIDER

S. L. Møllers Bogtrykkeri.

I. KAPITTEL.

Djævelens Ven.

Skrædermester Louis Haahr, der var Indehaver af en Kælderforretning i Fiolstræde Nr. 47, havde, indtil de store Begivenheder indtraadte, ikke værdsat Himlens Goder efter For-tjeneste.

Han havde tværtimod forhærdet sin Skrædersjæl paa Byens Billardbiler og Beværtninger, af hvilke han foretrak Kafé Ulfeldt paa Ciraa-brødretorv.

Den sørgelige Følge heraf blev naturligvis, at han forsømte sin Forretning, at hans Hustru levede et ulykkeligt Liv, og at Datteren Anna havde manglet en Fader, til hvem hun trygt kunde henvende sig i Ungpigens vanskelige Aar og blive belært om Djævelen, der saa let sejrer over Jomfruer, især naar de er smukke og nysgerrige.

Frøken Anna var begge Dele, hvad Faderen var meget stolt over, og naar han kunde komme til det, pralede han med hende i Kafé Ulfeldt:

— Min Datter er et arkitektonisk Mesterværk, sagde han og slog ud med Haanden; hun er fyldig baade for og bag.

Hr. Haahrs Soldebroder, den lange Blikkenslager fra Læderstræde, havde ogsaa en Datter, men hun var fregnet og kalvekneet, hvorfor han altid blev misundelig paa Haahr, naar han pralede af sit Afkom.

— Selv om Din Datter maaske nok er buttet, svarede han, saa er hun dog ikke skabt af en Arkitekt!

Hr. Haahr yndede ikke denne Stikpille, der paa en ondskabstuld Maade mindede ham om, at han var pukkelrygget, — og det hændte derfor nu og da, at han svarede:

— Hold Kæft, Din slatne Blikktud!

Ellers forligtes han og Blikkenslageren som Rafaels smaa Engle:

— Vi er et Par gamle Drengene, sagde de begejstret om hinanden.

Men i Skræderkælderen stod det grumme sløjt til, der kom næsten aldrig Tøj til Reparation, og for at faa Tiden til at gaa vaskede og skurede Fruen Dagen igennem:

— Naar man blot sparer lidt paa den grønne Seve og Sodaen, sukkede hun, saa kan man altid have Raad til at holde sit Hjem pænt rent!

Kom der en enkelt Dag et Par Bukser til Reparation, blev hun saa glad, saa glad, og hun syntes, at Solen stod og skinnede midt i Kælderen.

Desværre maatte hun næsten altid op til Tøbaksspinder Hansens paa første Sal og bede om Forlov til at stille Pressejernet lidt til Varme paa deres Komfur, for det stod nemlig saa sløjt til i Kælderen, at Skrædersagerne ikke engang var i Orden.

— Og til vore Remedier hører nu engang Kul, forklarede hun atter og atter sin Mand.

Men Hr. Haahr lod sig ikke dupere og svarede kun:

— Saa skaf dem, min Engel!

Det var haarde Dage for den fromme og gudhengivne Kone, og hun græd hele Dagen.

Naar Haahr en enkelt Gang kom hjem og saa, at hans Frue ikke var bedrøvet, fik han Bersærkergang og raabte:

— Hvorfor Fanden græder Du ikke? — synes Du maaske, at der er nogen Grund til at lade være?

Denne haarde Tiltale var mere end nok til at faa Fruens Kinder pjaskvaade, — og Taare dryppede paa Taare ad Næsen over Næsetippen ned paa det pæne, nyvaskede Gulv.

Fruens Graad beroligede straks Skrædermesteren, — og han sagde overbærende:

— Det er da rart at se, at Du endnu har lidt Åre i Livet!

Blev han hjemme et Øjeblik, lagde han sig i Reglen paa Sofaen og læste i en af Frøken Annas Morskabsbøger.

Frøkenen havde megen Sans for Litteratur, og der var ikke en Fredag, hvor hun ikke købte den nye af de lukkede Bøger »Kun for Herrer«.

Hr. Haahr var begejstret for sin Datters Smag, og han gryntede mange Gange: — Det er Fan'ne en god Bog!, naar han fandt et rigtig kraftigt Sted, som Datteren havde understreget, for at han ikke skulde overse det.

Sine Synaale rørte han aldrig.

— Hvad Fanden, sagde han til Blikkenslageren, tror Du, jeg er født til at træde Synaale? —
— Gu er jeg ej!

Hverken Skrædermesteren eller Frøken Anna brød sig om Familienlivets Hygge, og det endte med, at de kun viste sig til Middagen, der blev nydt Klokken syv, naar Frøkenen kom hjem fra Kælderen i Badstuestræde, hvor hun pakkede Margarine.

— I mit Hjem fører vi Herskabshusholdning, pralede Hr. Haahr overfor de nyere Gæster i

Kafé Ulfeldt, vi spiser som Regel til Diner Klokken syv!

Nu og da hørte Værten i Kafé Ulfeldt Skrædermesterens Pralen, og han svarede:

— Saa burde Du snart betale Din Regning hos mig!

Men denne Opfordring var Hr. Haahr en Mester i at overhøre.

Han var altid en Helt og sagde ofte til sin Frøken Datter:

— Det er lidt af et Kunststykke, at vi hver Dag gider gaa hjem og spise til Middag!

Hr. Haahr havde Ret. Fruens Madopfindsomhed var nemlig meget ringe, men det kom selvfølgelig lidt af, at hun havde saa faa Husholdningspenge at administrere over.

Naar hun f. Eks. den ene Dag havde trakteret med Klipnakkesuppe og Brødgrød, var Hr. og Frøken Haahr sikre paa, at de næste Dag vilde faa Brødsuppe og Klipnakker, — og tredje Dag Plukfisk af Klipnakkelevningerne.

Om Søndagen glædede Fruen sig altid til at servere Kødsuppe og Suppekød med to Napoleonskager til Dessert.

(Selv undte Fruen sig ikke Desserten).

Hun købte altid det sortstemplede Kød, fordi det var saa billigt.

— Naar Dyrenes Konge — Løven — ude i

Zumlogisk Have kan spise sortstempleet Kød og blive stærk og fed af det, saa kan vi Skrædere saamund ogsaa, tænkte hun, naar hun efter Gødstjenesten stod ude ved Gryden og skummede den hvide Kraft af til Suppen.

Hr. Haahr og Frøken Anna var heldigvis meget kræsne, hvad der sparede paa Husholdningspengene.

Hr. Haahr sagde:

— Jeg taber s'gu Appetitten, naar jeg tænker paa, at det er Dig, der har lavet Maden!

Og Frøken Anna undskyldte:

— Jeg har spist saa meget Chokolade i Dag, saa jeg er slet ikke sulten!

— Saa slipper jeg da, Gud være lovet, for at købe Mad til i Morgen, jublede det indvendigt i Fru Haahr.

Efter Middagen skulde Frøkenen hver Dag ud og trække en Mundfuld frisk Luft:

— Jeg trænger til at faa Margarineosen ud af Næsen, sagde hun.

Skræderen selv maatte over i Kafé Ulfeldt, hvor han blev hele Aftenen, ivrigt optaget af at drikke Øl og spille Dileriumsseksogtres med sin Ven Blikkenslageren.

Naar han havde faaet sat sin høje Hat paa Snur, overlod han Hjemmet til Fruen med vittige Ord:

— Nu bør Du gaa i Seng, Laurine, for saa sparer vi Petroleummen. Hvis Du keder Dig, kan Du jo more Dig med at ligge og kigge ind paa Væggen!

Den stakkels Fru Haahr blev altid liggende med Ansigtet ind mod Væggen. Hun vovede aldrig at vende sig om, naar Manden kom hjem, — dertil var hendes Natur for forlegen.

Men hun sukkede og græd og fortalte sin Søster, Fru Thorvald Beyer, at det ikke var hendes Skyld, at de ægteskabelige Pligter ikke blev overholdt.

— Din Mand er Djævelens Ven, svarede Søsteren.

Hr. Thorvald kunde timevis staa og betragte Korset og Korsets Mænd og spurgte ofte sin Hustru:

— Augusta! Er det ikke, ligesom der hænger 13 Apostle paa Væggen?

Fruen saå beundrende paa sin Mand, hver Gang han spurgte, og svarede:

— Tænk! hvor Mesteren havde haft det let, hvis han havde haft Dig, med Dine Talegaver, mellem de udvalgte.

— Maaske! svarede den beskedne Hr. Thorvald.

— Jo-h, vedblev Fruen, Mesteren kunde saamænd som ingenting baade have undværet den vantro Thomas og Forræderen Judas, — for de to Herrer var jo desværre langt fra værdige til den Tillid, *han* viste dem!

— De var syndige Mennesker af skrøbeligt Kød og Blod, som vi andre jo ogsaa er det — mer eller mindre! svarede Thorvald mildt, idet han tog sin Hustru under Hagen og saå hende ind i de kærligt kyske Øjne.

Fru Augusta rystede haardnakket paa Hovedet:

— Mesteren havde nu alligevel haft Brug for Dig, ivrede hun.

— Maaske, svarede Thorvald og lagde tænksomt sin Haand paa Panden, jeg kunde f. Eks.

2. KAPITEL.

Vorherres Ven.

Papirhandlermedhjælperen, Søndagsskolelæreren og Afholdsmanden Thorvald Hannibal Beyer var altid lykkelig og glad.

Han og hans for Gud og Mennesker ægtede Hustru, Fru Augusta, boede i en pæn tre Værelses Lejlighed i Kingosgade, hvor der baade var Sol og andre behagelige Udenomsbekvemmeligheder.

Foruden at Hr. Thorvald selv var sit lille Hjemts Midtpunkt, hang der over hans Skrivebord et selvlivsende hvidt Kors, som han havde købt til nedsat Pris i Siloams Boghandel.

Paa hver Side af Korset hang et Fotografi af Hr. og Fru Beyer i smuk Guldramme, og ovenover Ægteparret hvælvede de elleve Apostle sig i godtkøbs Mahognirammer.

(Selvfølgelig vilde Hr. og Fru Beyer ikke have Judas Iskariot med i Galleriet).

godt tænke mig at have været *hans* forretningsskyndige Leder, eller for at bruge et moderne Udtryk »Impresario«. Efter min ringe Mening manglede saaledes Apostlenes Gerninger System. D'Herr drøg ud paa maa og faa, uden at staa i Forbindelse med et Hovedkvarter, hvad der var taabeligt!

Hr. Thorvald var altsaa, hvad man allerede maa have forstaaet, en Mand med Ben i Næsen og Evne til at skelne mellem godt og ondt, hvorfor de Forstaaende i hans Sogn skattede ham som Søndagsskolelærer.

Hans mindreaarige Menighed kaldte ham »Postkassen«, fordi han havde et pragtfuldt lyserødt Haar og Skæg, — men allermost paa Grund af hans blodrøde Næse.

Det vil være urigtigt at paastaa, at Hr. Beyer var smuk, — og han havde heller ikke store Indtægter, men de Hellige drikker saa meget gratis Te og spiser saa meget Missionsbrød, at han og hans Hustru kom rigtig pænt ud af det med de 175 Kroner, han tjente om Maaneden, som første Medhjælper i A. S. Hartvigs Papirhandel paa Købmagergade.

Men Thorvalds Fremtid var endnu mere lyserød end hans Skæg. Indehaveren af Papirforretningen, Hr. Anselm Hartvig, var baade gam-

mel og Ungkarl og havde ingen Arvinger. Han havde de sidste fem Aar siddet i Rullestol, hvor han fik Tiden til at gaa med Bønner og Citgarer.

Forretningen interesserede ham ikke, — den sørgede Beyer for. Af Fødsel var Hartvig Jøde og Kristushader, — men i en moden Alder blev han overbevist om Kristendommens iøjnefaldende Sandhed og blev straks Fanatiker.

Netop paa dette Tidspunkt blev den lille Thorvald ansat som Lærling i hans Forretning.

Men skønt Thorvald lige var blevet konfirmeret, byggede han dog, til Trods for sit Konfirmationsløfte, sit Liv paa Sandbund.

Han ringeagtede de himmelske Goder for de jordiske, idet han paa en smaalig Maade gik ud fra, at den ene Fugl, man har i Haanden, er bedre end de ti paa Taget.

For at tilrane sig saa mange jordiske Fornødenheder som muligt gik vor lille Helt ikke af Vejen for at regne Papirforrettningens Frimærkeæske for sin — men desværre nøjedes han ikke med at smaarapse.

Han havde en slet Karakter og stjal, naar han kunde se sit Snit til det.

Til sidst blev hans Rapserier opdaget, — naturligtvis ved et Tilfælde.

Rud Lange: Herrens Vej.

En agtet og klistersur Bogbindermester kom en Dag ind i Forretningen og købte for to Kroner linieret Foliopapir.

Rent tilfældigt opdagede han, at hans Tokrone gaanske stille gled ned i Thorvalds Vestelomme i Stedet for i Pengeskuffen, — og selvfølgelig sprang han øjeblikkelig op til Anselm Hartvig i hans Privatkontor og anmeldte Tyveriet.

(Bogbinderen, der baade var en kristelig og lovlydig Mand, vilde ikke paa nogen Maade være en Slags Hæler ved at være vidende om Thorvalds Unøjagtighed.)

Lidt efter stod Thorvald foran sin Anklager og Dommer. Gamle Hartvigs Blik lammede ham straks, og han tilstod uden Udflugter og under mange Taarer sin Forbrydelse.

— Du er altsaa ikke i Tvivl om, at Din Skæbne hviler i min Haand, — og at jeg vil kunne benytte mig af Din Ungdomsvildfarelse, saa snart jeg faar Lyst til det!

Men jeg vil denne Gang lade Barmhjertigheden sejre over Retten. — Jeg tilgiver Dig, fordi jeg selv har Tilgivelse behov. Men opdager jeg Dig engang til i Tyveri, overgiver jeg Dig straks til Dommerne, — for Du ved, at der staar i Skriften, at man skal give Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er!

For Din Skyld vil jeg være overbærende mod Dig denne Gang, — men næste Gang overlader jeg Dig til Din Skæbne, selv vasker jeg mine Hænder ligesom Pontius, — og jeg vil tilgive Dig indtil 70 Gange 70 Gange — ialt 490 Gange —, men forsynder Du Dig mere, maa Du afgøre Din Skyld med Forbedringshuset.

Thorvald brød ved disse fromme Ord ud i Hulken og Jamren, — men da gamle Hartvig sagde:

— Gaa saa ned og pas Dine Ting! sprang han ud af Kontoret og var glad som en lille Fugleunge.

Saa var den klaret!

Men Bogbinderen blev siddende et Øjeblik hos gamle Hartvig og fordybede sig i Vemod over den moderne Tids aandelige og moralske Fordærv.

— For øvrigt er det mig egentlig slet ikke ukært, naar jeg opdager, at mit Personale stjæler fra mig, forklarede Hartvig. Jeg har nemlig den Erfaring, at naar jeg blot en Gang har opdaget et af mine unge Mennesker i Tyveri, gør han sig mere Umage med at stjæle næste Gang, hvorfor det ikke kan gaa saa hyppigt paa.

— Og paa den anden Side har jeg efter et saadant Tyveri et Baand paa det unge Menneske.
2*

neske, fordi han aldrig kan komme bort fra en vis Taknemlighedsfølelse over for mig.

Senere i Livet bliver jeg derfor altid let overens med ham, naar han forlanger Lønforhøjelse eller klager over, at han bliver benyttet for meget til Overarbejde.

— De forstaar, at jeg derfor i Fremtiden kommer til at tjene mange Penge paa den Tokrone, som den unge Thorvald før var saa elskværdig at stjæle fra mig, og som jeg nu, Gud være lovet, har faaet igen.

De første Maaneder efter, var der ikke en Handelslærling paa hele Købmagergade, der var saa paapasselig og flittig som Thorvald.

Nu og da sløjede han lidt af, men blot et Blik fra gamle Hartvig fik ham atter til at arbejde under Højtryk.

Paa den Maade forløb hans Læretid, — og efter 4 Aars Arbejde, for hvilket han havde oppeaaet den svimlende Gage af 1,000 Kroner (100 Kroner første Aar, 200 Kroner andet Aar o. s. v.), tilbød hans gamle Chef ham, at han gerne maatte blive i Forretningen som Medhjælper med en Begyndergage af 900 Kroner om Aaret.

Thorvald blev rørt over den Tillid, Chefen viste ham, og gik sporenstregs hen til en Bog-

trykker og bestilte 100 Visitskort med Guldkant og med det stolte Navn:

Thorvald Hannibal Beyer
Papirhandlermedhjælper

Desværre viste det sig, at det var meget svært for ham at blive af med Kortene.

Saasnart der blot var den mindste Leilighed til det, bad han, om han maatte have Æren at præsentere sig, — og naar Tilladelsen blev givet, trak han med en flot, rolig Haandbevægelse et af de guldkantede Kort op af Lommen.

En Dag maatte han saaledes, under en pludselig Regnbyge, søge Ly i en Port, hvor der i Forvejen stod en anden Herre.

Da Regnen ikke vilde holde op, blev den fremmede Herre utaalmodig, stampede ærgerligt i Jorden og mumlede:

— Det er da ogsaa Satan til Vejr!

Thorvald troede straks, at Bemærkningen var henvendt til ham, — og stak, let bukkende, et af sine Visitskort frem.

Den Fremmede saa først forbavset paa Kortet og derpaa forbavset paa Thorvald og sagde saa med et væmmeligt foragteligt Tonfald:

— Hvad Satan rager det mig?

Thorvald blev saa flov, saa flov, og skyndte sig ud i Regnen, der svaledede hans generte Kinder.

Men en Lørdag Aften var han mere heldig.

Det havde lige været Gagedag, — og da han gik fra Forretningen, fik han Lyst til at gaa ind paa en Kafé og drikke en Kop Te og nyde lidt Koncert.

Der blev efterhaanden fuldt i Kaféen, og da det kneb med at skaffe Plads, kom en Tjener og spurgte Thorvald, om han havde noget imod, at en Herre satte sig ved hans Bord.

Beredvilligt svarede Thorvald straks:

— Værs'go!

Den Fremmede, der kom, var en ung, pukkelrygget Mand, der, med et net lille Buk som Tak for Pladsen, satte sig.

Thorvald skubbede straks et af sine Visitkort over til ham:

— Det er mig en Fornøjelse, svarede den Fremmede, — men desværre har jeg netop i Dag glemt mine Visitkort!

— Man bør aldrig gaa hjemme fra uden Visitkort, svarede Thorvald, — men De kan jo sige mig, hvad De hedder!

— Mit Navn er Louis Haahr!

— Tør jeg spørge, hvilken Branche?

— Jeg er desværre kun Skrædersvend, men

jeg har lagt lidt Penge op og vil snart begynde min egen Foretning. Jeg har allerede set paa et Lokale i Fiolstræde.

Louis og Thorvald blev hurtigt begejstrede for hinandens Selskab, og Bordet blev efterhaanden fyldt med tomte Øflasker.

De unge Herrer drak Dus, — og da det blev Lukketid, foreslog Skrædersvenden:

— Skal vi ikke gaa hen og besøge en ung Pige!

— Jeg kender ingen! sagde Thorvald flovt.

— Det gør heldigvis jeg! svarede Haahr stolt, — vi gaar hen til Frida. Hun er en takkelig ung Dame, der ikke er bange for at give noget paa Kredit!

— — — — —jamen?

— Lad være med noget »jamen«, — Frida kender Kvindens Pligter.

Thorvald blev ellevild af Begejstring over Forslaget, — for nu skulde han altsaa selv til at opleve lidt af det, han helst læste om i Bøger.

Men hun havde sendt Thorvald mange ømme Blikke; hun var dejlig, baade frejdig og fyldig, blond og glad, — og jo mere Thorvald huskede af hende, — jo mere gik det op for ham, at Vorherre havde Ret, da han sagde, at det ikke er godt, naar Manden er ene, — især naar man som Thorvald laa i en varm Seng.

Det var med lidt Bitterhed, at han tænkte paa, at han havde ladet sig stikke ud af Skrædersvenden:

— Men jeg manglede Øvelsen, sagde han til sig selv.

Minderne overrumplede ham; stadigt saa han Fridas brune Brystvorte, der hele Tiden i Aftes havde tittet paa ham gennem den tynde Chemise.

Til sidst kunde han ikke holde det ud længer, han sprang ud af Sengen, men da han trak Gardinet fra Vinduet og saa, at det var mørkt udenfor, og at Gadelygterne var tændt, forstod han, at det endnu var Nat.

Han saa paa sit Ur, — Klokken var lidt i syv.

— Jeg gik i Seng i Morges Klokken seks, tænkte han; Klokken er nu syv, og skønt jeg kun har sovet en Time, er jeg ikke forsoldet. Jeg maa altsaa være en Svend, der forstaar at gaa i Byen.

Men han bestemte sig alligevel til at gaa i

3. KAPITEL.

Fra Fald til Frelse.

Da Thorvald vaagnede næste Morgen, havde han en ukendt flov Smag i Munden.

Han laa først og stirrede tanketomt rundt i Værelsets Halvmørke, men lidt efter lidt vaagnede hans Hjerne, og pludseligt stod Nattens Begebenheder ham klart.

Hr. Haahr og Øllet tænkte han ikke saa meget paa som paa Frida, der paa en kærligt imødekommende Maade havde modtaget de to Venner.

Han huskede saa tydeligt hendes Adresse »Dannebrogsgade Nr. 44«, hvor hun havde lejet et møbleret Værelse med egen Indgang hos en Enkefru Jacobson.

Desværre havde Frida i Aftes kun beskæftiget sig med Skræderen, der straks havde bemærget sig Valpladsen ved at spendere en halv Flaske Caloric.

Song igen, — for det vilde jo kun vare en halv Time, inden Madam Hansen, hos hvem han logede, kom ind med Morgenkaffen.

Han huskede nok, at Sengen for en Time siden havde kørt rundt med ham, som en Karsel, — men nu var han helt klar, — og han vilde derfor kun lukke Øjnene et Øjeblik og vente med at staa op, til Madammen kom med Kaffen.

Da han vaagnede igen, stod Madam Hansen og ruskede i ham:

— Nu skal De op, Hr. Beyer!

— Jeg tror, jeg bliver liggende lidt endnu! svarede Thorvald og vendte sig utidligt om paa den anden Side.

— I—h, Du Frelsens, raabte Madammen bestyrtet, Klokken mangler jo kun en Kvart i otte!

— Jamen det er jo Søndag!

— Næ, det er Mandag! Den unge Herre sov hele Helligdagen væk!

— Er det Mandag? — hvorfor Fanden kaldte De da ikke paa mig i Gaar Morges?

— Gud? — — kan Herren da slet ikke huske, at De mødte mig paa Trappen, da De kom hjem i Gaar Morges. Jeg stod jo og skurede!

— Jeg var vist lidt fugtig?

— Herren var mere end det, Herren var pjaskvaad.

Madammen tændte Lyset, og Thorvald var meget vred paa sig selv, da han klædte sig paa:

— Gid Satan stod i det!

Men da han kom ned paa Gaden og havde trukket lidt frisk Luft, gik det igen op for ham, hvor storartet han egentlig var:

— Jeg er altsaa et rigtigt Mandfolk!

Han spejlede sig i alle de Vinduer, han gik forbi, og blev hurtigt klar over, at en Forfører, som han, burde gaa med opstaaende Flipper.

Naar han mødte de smaa Forretningsdamer, der ilede til deres Kontorer, nedstirrede han dem, — og hans Blik lyste:

— Jeg ved godt, at der sidder en lille lysebrun Brystvorte og skælver inde under jeres Bluseliv!

De unge Damer, der ikke var vant til saa fræk Koketteren paa Morgenstunden, slog Øjnene ned, hvorfor han selvfølgelig blev endnu mere sikker paa sin Uimodstaaelighed.

Fleere Gange mumlede han højt for sig selv:

— Jeg tror egentlig, jeg er smuk!

Kun havde han sit forbandede røde Haar, — og da han derfor kom forbi en Parfume forretning, gik han ind og spurgte:

— Da jeg om en Maaned skal spille Dilettantkomedie, vil jeg gerne vide, om der findes et eller andet Middel, hvormed man kan farve sit Haar?

Det var en ung net Dame, der ekspederede

ham, og han købte derfor en Flaske Prøveparfume til 50 Øre, som han forærede hende, til Lommetørklædet.

— Tænk saa paa mig, naar De pudser Deres Næse, sagde han, da hun fulgte ham til Dørs.

Sejherren kom for sent i Forretningen, — og skønt det kun var 5 Minutter over Tiden, besvarede gamle Hartvig hans venlige »God Morgen« med et arrigt »God Dag«.

Misstemningen varede op ad Dagen, — og hver Gang Thorvald tilfældigt skulede hen til sin Chef, forstod han, at denne ikke havde glemt de To Kroner, som han engang var nær ved at stjæle fra ham.

Ved Middagstid stillede desværre Frida.

— Jeg vilde gerne have de to Prospektkort, Du lovede mig i Lørdags Aftes, sagde hun altfor højt.

Naturligvis var gamle Hartvig til Stede, og for at klare Situationen maatte Thorvald derfor være fræk.

Frimodigt gik han hen til selve Løven og spurgte:

— Maa jeg følge min Kusine lidt ned ad Gaden?

— Værs'go, — men bliv ikke for længe borte! surmulede den Gamle uden at se op fra Kassebogen, som han netop stod og talte sammen.

Thorvald nappede i en Fart sin Hat og ilede ud paa Gaden, hvor Frida stod og ventede paa ham.

Hun saa pragtfuld ud, Ansigtet var pudret, Kinderne var røde, og Thorvald blev selvfølgelig derfor endnu mere betaget af hendes Friskhed og Ungdom, end han havde været i Lørdags Aftes.

(Frida hørte nemlig endnu til Begynderne i Kærlighed, der foretrækker unge, fattige, længselsfulde Mænd).

Thorvald fik hurtigt trukket hende ind i en Port, hvor han ustandseligt tjattede hende ned over Brystet med sin Haand.

— Vi mødes altsaa i Aften?

— Blot Du kan lide mig lidt?

— Hvor kan Du tvivle?

— Det vil jeg heller ikke, men man bliver let lidt mistroisk. Alle de andre bryder sig kun om mig, for det, Du ved nok!

— Føj!

— Men Du elsker mig?

o. s. v.

Thorvald turde ikke blive ret længe borte, — og da han kom tilbage i Forretningen, modtog Chefen ham med et kort og godt:

— Maa jeg fremtidigt være fri for Deres Tøserend her i min Forretning!

— Men, Hr. Hartvig, svarede Thorvald uskyldigt, — det var rigtignok min Kusine! — — — — — ved Gud!

Den Gamle svarede ikke, men rystede bedrøvet paa Hovedet.

Men Dag for Dag blev Thorvald bedre og bedre Venner med Louis Haahr og Spiritus.

Hans beskedne Gage slog selvfølgelig langt fra til, og i Løbet af kort Tid havde han solgt sine Konfirmationsbøger, pantsat sit Tøj, og da han til sidst ikke mere ejede noget af Værdi, begyndte han at laane Penge af Haahr, og det endte med, at han kom til at skylde ham over 100 Kroner, som han ingen Udvej saa til at betale.

Sjældent kom han præcis i Forretningen, ofte lod han telefonere Sygemelding, — og en Dag sagde gamle Hartvig til ham:

— Nu gaar det ikke længer paa den Maade, Hr. Beyer. Vil De forhindre mig i at give Dem Deres Afsked, maa De tage Dem sammen!

— Hvorfor?

— De drikker!

— Jeg drikke — — —? spurgte han forbavset og lagde sin Haand paa Brystet.

— Kald det, hvad De vil, svarede Chefen overbærende, men saadan som De nu lever, skader De min Forretning, — der er nemlig ikke en Dag, hvor jeg ikke hører uheldige Historier om Dem!

Hartvigs Ord ramte Thorvalds Samvittighed lige i Centrum, — og han spurgte grædefærdig: — Hvad skal jeg da gøre?

— Meld Dem ind i en Afholdsforening, min kære unge Ven, svarede den Gamle og lagde faderligt sin Haand paa hans Skulder: — og hvis De ikke kan modstaa Fristeren, — der, efter hvad jeg har hørt, er en Skrædersvend — saa bed HAM om Hjælp.

Hvis De forsøger det, kan jeg næsten love Dem, at De, naar De blot har bedt en eneste Gang af Deres ganske Hjerter, vil forstaa, at Bøn er en meget bedre Opstrammer end Spiritus!

Thorvald saa begejstret ind i Chefens Øjne og trykkede hans Haand:

— Nu skal De i Fremtiden kun faa Glæde af mig, lovede han.

— Lad mig se det, svarede Chefen, — og gaa saa ned i Forretningen og ekspeder!

— Gud være med Dem!

Da Thorvald om Aftenen gik fra Forretningen, var han klar over, at han hellere med det

samme maatte lade det blive til Alvor med Omvendelsen.

— Jeg skylder mine Venner et Afskedsgilde, tænkte han — og jeg vil derfor først blive hellig fra i Morgen.

Men da han var bange for Skrædersvendens Fristerevner, skyndte han sig hen i en Afholdsforening og spurgte diærvt, om han kunde blive optaget.

Han blev modtaget med Glæde, — og bragte med stolt Følelse det blaa Emblem, han fik udleveret, i sit Jakkeopslags Knaphul.

Foreningens Forstander sagde spøgefuldt:

— Det blaa Emblem vil, hvis De sætter det i Ære, forhindre Dem i at faa en rød Næse!

Senere paa Aftenen gik han ind paa en Restaaurant for at vænne sig til at være Afholdsmand.

Han bestilte en Kop Te, som han drak med megen Væmmelse:

— Men jeg mangler blot Øvelsen!

Ud paa Natten blev et Selskab højtrøstet ved Siden af hans Bord, og hver Gang, det bestilte flere flydende Varer, gippede det i ham:

— Sikke nogle Svin!

Selvfølgelig havde Afholdsmanden Thorvald meget at kæmpe mod i Begyndelsen, — og hans

gamle Venner gjorde altid Nar ad ham, naar de mødte ham.

Men jo mere han døjede af deres Haan og Spot, jo mere gik det op for ham, at han var en Martyr for sin Overbevisning.

Han gik nu i Kirke hver Søndag og sørgede altid for at komme til at sidde lige høg ved sin Chef, gamle Hartvig.

Der var ingen i Kirken, der sang Salmerne saa højt som Thorvald, og skønt han slet ikke fulgte Melodien, gik det snart op for Hartvig, at hans Medhjælper var bleven alvorligt troende, hvorfor han fik flere og flere Tillids-hverv og kom til at staa for Frimærkesken og fik Lov til at tælle Kassen op.

Desværre havde Thorvald en Pæl i sit Kød, og naar han om Aftenen fordybede sig i Bibelen, blev han betaget af at læse om de mange unge Jønder i det gamle Testamente.

Han stred imod og stred imod, men syndige Tanker trængte hele Tiden paa, — og hvor han end saa hen, opdagede han Fridas skjulte Skønhed, der stirrede paa ham gennem den tynde Chemise.

Han faldt bedende paa Knæ og strakte sine Arme mod Himlen:

Rud Lange: Herrens Vej.

— Kære Gud! stønnede han: — naar jeg nu har omvendt mig, saa synes jeg da nok, at Du kan lade være med at friste mig!

Men den HØJESTE var ubønhørlig. Thorvald spekulerede og spekulerede: »hvorfor?« — indtil det en Dag gik op for ham, at det var Vorherres Mening, at han ikke længer maatte være ene.

Han fortalte derfor sin Chef, hvad Herren ønskede, — og skønt Hartvig forstod, at det vilde gaa ud over hans Pengepung, lovede han dog Thorvald Lønforhøjelse, hvis han giftede sig. Og nu gjaldt det.

Thorvald spekulerede sig næsten rundtossed paa, hvem han skulde vælge til Hustru.

Desværre kendte han ikke andre end Frida, — men han generede sig dog for at føre hende til Vorherres Alter, ikke for sin egen Skyld selvfølgelig, men for Vorherres.

Han gennemlæste dagligt alle Avisernes Ægteskabsannoncer. Forlegent udspejdede han hver Kvinde, han mødte paa Gaden, — — men endelig kom Tilfældet ham en Dag til Hjælp, idet han mødte sin fordums Ven, Skrædersvend Louis Haahr.

— Hvornaar faar jeg de hundrede Kroner, Du skylder mig? spurgte Haahr.

— Dem skal Du sandelig snart faa! svarede Thorvald, der hurtigst mulig forlod det kedelige Emne ved at spørge:

— Hvordan lever Du?

— Jeg lever Fanden ikke! svarede Haahr, — jeg eksisterer kun!

— Hvordan?

— Du ved jo nok, at jeg var Ven med Laurine, Marskandiserens Datter. Vi blev desværre med Barn sammen, og da jeg ikke havde Raad til Alimentationen, maatte jeg desværre gifte mig med hende.

— Hvornaar holdt Du Bryllup?

— Det er snart et Par Maaneder siden. Men paa Søndag skal Tøsen døbes, — og hvis Du har Lyst til at være med til Gildet, er Du velkommen!

— Ja Tak, svarede Thorvald, der altid blev begejstret, naar han kunde spare et Maaltid, — men hvad skal Din Datter hedde?

— Hun skal hedde Anna, — det synes jeg nemlig er et Navn, der passer bedst for en Skræderdatter!

— Har Din Kone ikke en Søster?

— Jo, det har hun da rigtignok, — Du kan da nok huske Augusta!

— Det forekommer mig!

— Jeg troede endda, at Du havde kendt hende lidt nøjere!

Thorvald rødmede og rømmede sig.

— Men hun kommer med til Barnedaaben! fortsatte Haahr.

— Ja, saa kommer ogsaa jeg! svarede Thorvald glad, — hun er en yndig ung Kvinde.

— Ja, det kommer da lidt an paa, hvad man forstaar ved yndig!

Barnedaaben forløb festligt. Thorvald konverserede Frøken Augusta saa galant, at hun tilsidst spurgte:

— Hr. Beyer, — De gør da vel ikke Nar ad mig?

— Nej sandelig gør jeg ej! svarede Thorvald, og da Selskabet skulde bryde op, spurgte han:

— Maa jeg have Fornøjelsen at følge Dem hjem?

Det maatte han selvfølgelig gerne, men hun blev forbløffet over, at han slet ikke foreslog hende noget muntert — — — f. Eks. at hun skulde gaa med hjem til ham, saa hun kunde se, hvordan han boede.

Men Thorvalds Kærlighed var alvorlig, — og da de to Unge et Par Aftener efter var ude at spadsere, spurgte han:

— Frøken vil De lade være med at blive vred paa mig, hvis jeg beder Dem om noget?

— Hvad er dog det for noget, Hr. Beyer?

— Det er om Deres Haand og Hjerter!

— Hvad siger De?

— De ved jo godt, at jeg mener det!

Det var mer end nok for Frøken Augusta, hun lagde sit lille Hoved ind til hans Skulder og hviskede, idet hun saa ham ind i Øjnene:

— Kys mig!

— Du vil altsaa være min?

— Ja, det kan Du da nok tænke!

Thorvald slyngede sin Arm om hendes Liv og skulde lige til at trykke et heftigt Kys paa hendes Mund, — men han greb sig heldigvis i det og nøjedes med at berøre hendes Læber i Frygtsomhed.

— Kys mig igen!

— Nej ikke mere, formanede den kyske Forlovede, — jeg kan ikke taale det!

— Hvorfor ikke?

Thorvald rødmede, men endelig fik han strammet sig sammen til at svare:

— Det maa jeg vente med at fortælle Dig, til vi bliver gift!

— Sig det bare nu! frittede Augusta.

— Jeg har ikke Lov til det, forklarede Thor-

vald, der nu havde fundet sig selv, — ikke før Vorherre, igennem en af sine Tjenere her paa Jorden, har velsignet den Pagt, der skal være mellem os!

For at komme uden om det pinlige Emne, begyndte han at udmale deres Fremtid. — Selv om vi i Begyndelsen faar det lidt smaat, sagde han, saa kan vi dog komme rigtig pænt ud af det, hvis Du vil være lidt sparsommelig. Jeg tror nok, at jeg er ganske godt begavet, — og jeg tror ogsaa nok, at jeg kan love, at vi begge engang skal faa en pæn Begravelse.

Frøken Augusta forstod ikke rigtigt disse Visdomsord og spurgte:

— Har Du da slet ingen Fejl?

— Jo! Jeg er jo desværre rødhaaret!

— Gud være lovet, at det da ikke er Haaret, det kommer an paa, naar man elsker hinanden, svarede Frøken Augusta og trykkede kælent hans Arm med sin lille Haand.

De to unge Mennesker var begge lige ivrige efter at blive gift, og Brylluppet stod derfor kort Tid efter i al Beskedenhed.

Men allerede paa Brylluppets højhelige Aften blev Svogrene Haahr og Beyer Uvenner.

De forlod hinanden i Bitterhed. Aarene gik. Bitterheden udartede til Had, og den stakkels

Fru Haahr, der gerne vilde være gode Venner baade med sin Søster og sin Mand, kom til at føre en fortvivlet Tilværelse mellem de to stridende Parter — — — Vorherres og Djævelens Venner.

perlestukne Muffediser om de magre Haandled, og i den hjemmestrikkede Taske, hun bar over Armen, laa selve Roskilde Konvents Salmebog med Guldsnit og Spænde.

Hun syntes selv, hun var saa pæn, og sammenlignede sig med en af de 12 hellige kloge Jomfruer:

— Mon de har været lige saa nette som jeg? Naar Fruen var kommet ind i Guds Hus, blev hun først staaende et Øjeblik, for at den hellige klamme Luft, der slaar en i Møde, naar man kommer ind i en Kirke, — rigtigt kunde trænge hende til Marv og Ben og gøre hende modtagelig for den højeste Følelse.

Hun følte sig saa bitte mellem alle de fine Mennesker, der gik forbi hende, og hun stod derfor altid lidt og trippede, inden hun vovede sig op ad Kirkegulvet, hvor hun med sit frygt-somme langsynede Blik spejdede ind i Stoleraderne efter en tom Plads.

Naar hun kom forbi den Stol, hvor hendes Svoger og Søster sad, nikkede hun kærligt ind til dem, — men Ægteparret besvarede hendes ydmyge Hilsen med en værdig Sænken af Øjenlaagene, som hun slet ikke saa. Selv om der var en tom Plads ved Siden af dem, vovede hun ikke at sætte sig paa den, for Søsteren havde nemlig engang sagt:

4. KAPITTEL.

Fru Haahrs Glæde.

Den eneste Glæde, den stakkels Fru Haahr havde, var at komme i Kirke.

Hver Søndag Morgen tog hun den pæne Kothat frem, som hendes Søster havde foræret hende.

Skønt Hatten ikke var 2 Øre værd, fordi Fru Beyer havde slidt saa meget paa den, at kun Stellet var tilbage, da hun forærede sin Søster den, saa spillede den dog en lignende Rolle for den stakkels Fru Haahr som Jesu Fødsel, idet hun rettede sin Tidsregning efter den Dag, hvor hun havde faaet den foræret.

— Ork Ja, sukkede hun, — i Dag er det netop 6 Maaneder og 13 Dage, siden jeg fik den pæne Hat!

Fru Haahr var nemlig ikke lidt forfængelig, — og hun satte en Ære i at være opstadset, naar hun gik til Kirke om Søndagen.

Hun havde altid Søsterens Hat paa Hovedet,

Kære lille Laurine, — hvis Du altid sidder sammen med mig og min Mand i Kirken, kan det neint komme til at gøre et daarløgt Indtryk!

— Paa hvem?

— Baade Menigheden og Præsten vil tro, at vi ikke kommer i Kirke for at høre Guds Ord, — men kun for at holde Kaffesladder!

Det sortnede et Øjeblik i Fru Haahrs lille graa Kyllingehjerne, og hun spurgte:

— Jamen, hvordan kan da Du og Din Mand gaa i Kirke sammen?

— Min Thorvald og jeg er eet gennem vor Ægtepagt!

— Ja, det har Du da forresten Ret i, forstod Fru Haahr, — og medens en Taare piblede frem i hendes Øjenkrog, tilføjede hun:

— Blot Louis og jeg ogsaa var eet!

— I er eet! svarede Søsteren bestemt.

— Vi burde være det, sukkede Laurine: — men det er vist ikke rigtigt gaaet op for Vorherre endnu!

— Saa prøver HAN jer!

Fru Haahr begyndte at græde:

— Man skulde tro, at han snart havde prøvet feerdig!

— Det er Din egen Skyld, forklarede Søsteren: — Du syndede saa stærkt mod det sjette

Bud, inden Du blev gift, at Du endda blev med Barn!

— Det var kun en eneste Gang, huilkede Laurine.

— Den ene Gang var mer end nok, svarede Søsteren: — og Du kan jo selv se, hvordan man kommer til at sidde i det, naar man spotter Vorherre. Din Mand er nu Dranker, og Din Datter, som Du har undfanget, før Du maatte, er selvfølgelig derfor blevet den Gadetøs, hun er!

Fru Haahr saa forskrækket sin Søster ind i Øinene:

— Hvad er det Du siger?

— Jeg siger ikke andet, end hvad Folk fortæller mig, svarede Fru Beyer: — for selv kommer jeg da Gud være lovet ikke paa de Syndens Veje, hvor Din Datter færdes!

Denne Anklage mod Datteren var for meget for den skikkelige Kone, og hun sank sammen, som hun var blevet ramt af et Kølleslag.

— Det nytter ikke, Du flæber, trøstede Søsteren hende: — jeg kan nemlig ikke faa ondt af Dig, før jeg mærker, at Vorherre ogsaa har det: Hans Vilje vil jeg selvfølgelig ikke sætte mig imod!

Fru Haahr overværede altid hele Gudstjenssten og blev endda Barnedaabene med, — for

hun syntes, det var saa smukt at høre, hvor de Smaa vaandede sig, naar de blev besat af den hellige Aand.

Efter Gudstjenesten maatte hun skynde sig hjem til Middagsmaden, — og naar den var spist, vilde hun altid saa gerne — som andre pæne Folk — ud at spadserere Søndagstur med sin Familie.

Hr. Haahr, hvis Tanker kun var i Kafe Ulfeldt, svarede kort og godt:

— Gu gør jeg ej!

Og Anna, der vilde føle sig inderlig flov, hvis nogen skulde tro, at den Fattighuskone, hun fulgtes med, var hendes Moder, fandt paa de mest taabelige og løgnagtige Udflugter for at blive fri.

— Saa gaar jeg da i Guds Navn alene! suk-kede Fruen.

— Det bliver Du Fan'me ogsaa nødt til, hvis Du da vil gaa, svarede Skræderen.

— Men næste Søndag gaar jeg med Dig, og saa skal vi rigtignok faa en dejlig Tur ud af det! forsikrede Anna, og det gik Fru Haahr saa og glædede sig til hele Ugen.

Men næste Søndag var Anna igen forhindret, og Fruen maatte derfor spadserere alene som paa alle de andre Søndage.

Hun gik altid ud paa Vestre Kirkegaard, hvor

hun næsten følte sig bedre hjemme end i Kælderens i Fiolstræde.

Først gik hun hen i Fattigfolksafdelingen, hvor hendes Broder Johannes, der var opkaldt efter Apostlen, laa begravet.

Johannes havde været Hovmester om Bord paa Skonnerten »Sofie af Marstal«, men Vorherre havde taget ham til sig i en ung Alder:

— Og det var, fordi han havde Brug for en dygtig Hovmester, mente Fru Haahr.

Naar hun kom hen til hans Grav, lugede hun alle Fandens Mælkebøtterne op, der fik hans Gravsted til at skinne gult, — men næste Søndag var Mælkebøtterne der igen, hvad der græmmede hende meget, for Johannes havde nemlig været et godt kristent Menneske, der ikke fortjente at have Blomster, der bar Djævelens Navn, paa sin Grav.

Naar hun havde grædt lidt over Broderen, begyndte hun at spadserere rundt paa Kirkegaarden for at se, hvor mange nye Grave der var kommet i Løbet af Ugen.

Hver Gang hun fandt et friskt Hvilested, læste hun Kransbaandenes Inskriptioner igennem, og naar der stod noget rigtigt pænt, sukkede hun mangt et »Herregud«.

En Søndag opdagede hun saaledes, at en ung

Mand, der nylig havde faaet et Par Fodboldbenklæder repareret hjemme i Kælderen, havde forladt de jordiske Sportspladser.

Hun var lige straks saa sikker paa, at det netop var ham, hun havde under sig, for Baandene fortalte det saa tydeligt.

Paa et stod: »Hilsen fra Ungdomsforeningen »Hold Dig munter«!»

Paa et andet: »Tak for Dine gode Spark« i Guld.

Men paa et tredje Baand stod kun et taare-dryppende »Farvel lille Ludvig Hansen«, og det te Baand gav Fru Haahr al ønskelig Oplysning, og hun var meget stolt over, at hun havde opdaget, hvem Gravens tavse Beboer var.

Naar hun saa nogle Sørgende staa ved en Grav, stillede hun sig op lidt fra dem og stirrede paa deres Sorg, — og det varede aldrig længe, før hun ogsaa selv begyndte at græde.

En Dag var der endda en pæn Sørgende med høj Hat og hvidt Skæg, der gav hende en 25 Øre, som hun tog imod og puttede i en Bøsse »til trængende Konfirmanders Underbeklædning.«

Senere paa Dagen gik det op for hende, at den pæne Herre maaske havde troet, at hun var en Tiggerske. Denne Tanke græmmede hende

meget, og der flød mange Taarer i den Anledning.

Selv var hun tidt forbavset over, at hun kunde græde saa meget, som hun kunde, og hun spurgte sig selv:

— Hvor faar jeg dog alt det Vand fra?

Naar hun paa sine Vandringer i Dødens Have kom forbi en Sten, der fortalte hende, at her under laa en eller anden Skræder begravet, kunde hun ikke lade være at sætte sig ind paa den lille forsølvede Jernbænk for at tænke paa:

— Hvis det nu var hendes egen lille Skrædermester, der laa hernede.

— Louis havde sine Smaafejl som alle vi andre, Vorherre har givet Del i Arvesynden! sukede hun: — men han var dog ellers en dejlig Mand!

Pludselig kunde hun komme til at længes saadan efter sine to Kære hjemme i Kælderen, efter den lille Stue med den mølædte udstoppede Krage, der hang over Sybordet, — efter Butikklokken, der ringede, naar man traadte paa Trappens nederste Trin, — — — og hun fik derfor ikke Fred, før hun igen var hjemme i Fiolstræde.

Hvis Haahr og Anna en enkelt Søndag endnu ikke var gaaet ud, naar hun kom hjem, sad

de i Reglen og drak Øl, medens de fortalte hinanden alle de uartige Historier, de havde hørt siden sidste Søndag.

Om Natten bad Fru Haahr timelange Bøner, for det var hende nemlig ikke muligt at falde i Søvn, før baade Manden og Datteren var kommet hjem i Seng.

Hendes Husband kom aldrig før langt ud paa Natten, og han var desværre i Reglen lidt for munter, og det kunde godt falde ham ind at give hende et kraftigt Dask, naar han slog Dynen til Side for at kravle op i Sengen.

Men den lille skræmte Fru Haahr laa altid med Ansigtet og hele Kroppen presset tæt ind mod Væggen, for at han ikke skulde bebrejde hende, at hun tog for megen Plads op.

Hun lod altid, som hun sov, og var der en enkelt Nat, hvor han opførte sig altfor kaadt mod hende, — pressede hun sine Øjenlaag tæt sammen, — for hun vidste nemlig, at hvis hun begyndte at røre paa sig, saa vilde han skælde hende ud for det allerværste og maaske slaa hende for Alvor.

Og Fru Haahr vidste af Erfaring, hvor ondt det gør at faa rigtigt Prygl af Skræderalenen.

Men i Smug foldede hun sine Hænder saa kraftigt at Knoglerne skreg, — og Vorherre fik

en Bøn, der sagde Sparto til alle de andre Bøner, hun havde bedt tidligere paa Aftenen.

Mangen Nat lukkede hun slet ikke sine Øjne, naar Anna ikke kom hjem fra sin Veninde paa Østerbro, hvor hun altid var paa Besøg.

Og naar Fruen næste Dag fortalte, hvor ængstelig hun havde været for hendes Skyld, svarede Anna frækt:

— Jeg kom desværre for sent til sidste Sporvogn!

Frøken Anna kom efterhaanden hver Nat for sent til sidste Sporvogn, og hendes Moder blev saa forgræmt af Tvivl og Mangel paa Søvn, at hun kom til at ligne et Spøgelse.

Men Øksen laa allerede ved Træets Fod, og vi nærmer os det Øjeblik, hvor Vorherre hørte Fru Haahrs Bøn om at føre hendes Skræder ind paa den smalle Vei, der fører til Himlen.

lod hver Dag sende varm Frokost til hende fra Kaféen, der laa lige overfor Margarinekælderren.

Hendes Ven var selve Overretssagfører Isidor Levyg, der mellem alle sine mange Tillidshverv ogsaa var Formand i »Kreditbanken«s Bestyrelse.

Han og Bankens Direktør, Etatsraad Seve-
rin, ledede Banken saa godt, at den Aar for Aar — takket være heldige Byggespekulationer — gav Aktionærerne større og større Udbytte.

Efterhaanden som Banken voksede, maatte dens Aktiekapital udvides, — og de to ledende Bankmænd kunde ikke lade være med at tjene Penge, og de blev i Øjeblikket regnet for Hovedstadens rigeste og mest mondæne Matadorer.

Anna havde altsaa en Ven, mange smaa Damer havde Grund til at misunde hende.

Hun var blevet præsenteret for ham af sin Veninde Amanda, der en Aften havde taget hende med i Selskab hos sin Ven Bankdirektøren, hvor Levyg tilfældigvis var til Stede.

Amanda pakkede ogsaa Margarine i Badstuestrøede, — og da de to unge Piger hver Dag fik sendt den lækre varme Frokost, havde smukke Dragter og mange Lommepege, var de naturligtvis Genstand for deres Veninders Mistun-
4*

5. KAPITEL.

Frøken Annas Glæder.

Tidligt om Morgen, naar Fløjten paa Dampmøllen peb seks, var Fru Haahr paa Benene, — hun skulde jo, hvis Anna havde været hjemme om Natten, smøre en Frokostpakke.

Naar der Dagen i Forvejen var tjent lidt Penge, syntes Fru Haahr, engang imellem, at der var Raad til at komme et Stykke Lageagurk paa Kødmaden, og det var saa altid med en Skælm i Øjet, at hun gav Anna Pakken:

— I Dag er der en lille Overraskelse paa, hviskede hun hemmelighedsfuldt.

Heldigvis saa den gode Kone ikke, at Datteren altid gav den lækre Mad, hun havde smurt, til Avismanden paa Hjørnet, der til Gengæld hver Fredag forærede hende det ny af de lukkede Hæfter »Kun for Herrer«.

Anna behøvede nemlig ikke at spise Lomme-
frokost, hun havde heldigvis en Velynder, der sørgede for hende paa alle Maader, — og han

delse og maate dagligt høre mange bitre Hentydninger til deres Forhold med de to Bankmænd.

Men Anna og Amanda var begge lige rækkede, og de forstod at benytte sig af den Viden, de havde om deres Kammeraters smaa Forhold, og det varede derfor ikke længe, inden de to, der havde de store Forhold, besejrede de andre — dels ved at være nederdrægtige og dels ved at tilkøbe sig Fred ved Hjælp af Konfekt.

Naturligvis morede det ikke de unge Piger at pakke Margarine, og de lagde ikke Skjul paa det overfor deres Venner; men paa dette Punkt var de to Matadorer stædige:

— I maa sku have en hæderlig Haandtering, sagde de, — for ellers vil onde Mennesker begynde at tale slet om jer, og det kan vi, der er jeres Venner og værner om eders Ære, ikke finde os i.

De to Herrer's Motiver var ædle; de var nemlig bange for, at de, hvis de unge Damer ikke havde deres Dag besat, kunde risikere Smaa-visitter af dem i Forretningstiden, hvad der ikke altid vilde være lige belejligt.

Selv om Anna altsaa syntes, at det var under hendes Værdighed at pakke Margarine, maatte hun være i Kælderen om Dagen.

Men saa snart det blev Fyraften, — og hun

havde været hjemme for at lade, som hun spiste til Middag, tog hun hen til sin Overretssagfører.

Levygs Ungkarlelighed var en Rede af bløde Tæpper, Ime Portiører, Divaner og Puder.

— Saa snart jeg blot kommer ind i Din Entré, bliver jeg dejligt tilpas, forklarede Anna, og naar jeg kommer ind i Din Stue, er det straks, som smaa Myrer begynde at kravle over hele min Krop.

Overretssagfører Levyg holdt ikke af hendes Kærtegn, før hun havde været i Bad og var blevet klædt om, og saa snart de havde spist til Middag, sagde han derfor:

— Nu skal Du gaa ud og tage et Bad, saa Margarinedunsten kan gaa af Dig.

Efter Badet holdt han meget af at have hende sidde halvt paaklædt paa sit Skød og begrave sin kæmpemæssige Rokokonæse i hendes Skulder.

Hver Dag fandt han paa en ny lille Kærlighedsoverraskelse, — og Anna spurgte atter og atter:

— Hvor lærer Du dog alle de Tricks fra? Det generede hende slet ikke, om Isidors gamle Husholderske var til Stede, — og det generede for øvrigt heller ikke ham.

Den gamle Kone kendte af mange Aars Erfaring sin Herres Tilbøjeligheder. Hun vidste,

hvordan hans Seng skulde være redt, og hvor-
naar hun skulde komme ind med Champagnen.

Hun var endda saa betroet, at hun havde Ordre til at gaa ud i Entréen og lave Kortslutning, naar Herren kom hjem med en ny Forbindelse, hvis Dyd han vilde overvinde.

Hun skulde staa og lytte ved Nøglehullet, — og naar Levyg tilfældigt rømmede sig to Gange paa en bestemt Maade, skulde Kortslutningen ske.

I Øjeblikket var Anna Levygs faste Forbindelse, — og de var hinanden tro, under alle Omstændigheder, naar de var sammen.

Var han nu og da forhindret i at være hjemme om Aftenen — paa Grund af et Bankmøde — fik hun Lov til at være Herre i hans Leilighed.

I det hele taget opførte han sig i alle Maader gentilt over for hende, — og nu og da forærede han hende et Par Hundrekronesedler, som han alvorligt formanede hende til at sætte i en Bank:

— Hvem ved, sagde han, hvornaar Abraham faar Lyst til at faa mig op i sit Skød, — jeg maa derfor tænke lidt paa min lille Kone!

— Du spekulerer da ikke paa at dø?

— Jeg spekulerer ikke særligt paa det, —

men jeg er forberedt. Du ved, jeg har en Hjerte-feil!

— Ja, Du er jo forelsket i Din lille Anna!

— Lad os være alvorlige!

— Lad os det, svarede hun ligegyldigt og var forberedt paa en Mængde af det Vrøvl, han plejede at lire af, naar han blev sentimental.

— Jeg har i det halve Aar, jeg har kendt Dig, foræret Dig op mod 2,000 Kroner!

— 3,000! rettede den ærlige Anna.

— Naar ja ja, et Par Tusind mer eller mindre spiller ingen Rolle, svarede han lidt irriteret, men jeg haaber, at Du har anbragt Pengene i den Bank, jeg anbefalede Dig?

— Selvfølgelig! — — — men hvorfor maatte jeg ikke sætte dem i Din egen Kreditbank?

Levyg tog sin Lorgnet af, lagde den paa Skrivebordet og saa stift over paa Anna med sine nærsynede Øjne: (det var nemlig altid hans Maade at se Folk ind i Øjnene paa):

— Fordi jeg ikke vil bryde mig om, at min Ven, Bankdirektoren skal holde Regnskab med, hvor meget jeg forærer Dig. — — — Det rager jo ikke ham!

— Hvor er Du diplomatisk!

— Men! fortsatte Levyg, nu skal Du i Morgen gaa hen i Banken og hæve Pengene — og saa skal Du gemme dem paa et Sted, hvor ingen

kan finde dem, — for ellers vil Du nemlig let — i de uerlige Tider, hvori vi lever — risikere at miste dem, enten paa den ene eller den anden Maade.

Jeg vil derfor anbefale Dig, at Du lader dem ligge paa det sikre Gemmed, indtil Du forstaar, at Du kan bruge dem, uden at nogen spørger Dig, hvorfra Du har dem!

— Jeg forstaar ikke et Ord af det hele!

— Det er ogsaa ganske ligegyldigt, hvor meget eller hvor lidt Du forstaar, — blot Du retter Dig efter, hvad jeg siger. Hvis altsaa nogen i Fremtiden spørger Dig, hvor de Penge er blevet af, som jeg forærede Dig, skal Du blot svare:

»Levyg laante dem af mig for et Par Maaneder siden!« og naar Du derpaa bliver spurgt, hvornaar det var, skal Du bare være fræk og sige: »Det var desværre den 27. November!«

— Det er jo i Morgen!

— Ja, det er i Morgen! Og nu har Du altsaa forstaet!

— Idiot er jeg da ikke! svarede Anna og faldt sin Isidor om Halsen, idet hun tænkte:

— Hvad er det mon nu for Tossestreg, han har for?

Og Isidor tænkte:

— Forhaabentlig er hun ligesaa dum, som hun ser ud til!

Næste Dag hævdede Anna Pengene, og da hun kom hjem til Middag, søgte hun Huset igennem, for at finde et godt Skjulested.

Til sidst valgte hun den mølædte udstoppede Krage, hvis Indhold hun dryssede ud, hvorefter hun erstattede det med 6 store blaa Femhundredekronesedler.

Samme Eftermiddag skrev Levyg i sin Kassebog:

Indgaaet: 3,240 Kroner

og paa Bogens modsatte Side:

Udgaaet: 4,000 Kroner (under Rubriken: Køb af Aktier).

Levyg var altsaa meget betænksom overfor sin Anna, men hun holdt ikke af, at han altid gik med en ladt Revolver i Lommen:

— Du filmer da ikke! spurgte hun.

— Jeg er desværre nødt til at være bevæbnet, svarede han, hvis jeg en Dag bliver overfaldet, maa jeg kunne forsvare mig!

— Saa burde vi jo allesammen gaa med Revolver!

— Mange Menneskers Ve og Vel er afhængig af mit, forklarede han: jeg har Kreditbankens Traade i min Haand; og hvis jeg en Dag falder fra, vil Banken have Besvær med at klare sig!

... Det var Satans! udbrød Anna begejstret og kyssede sin dygtige Ven paa hans vældige Læber.

Ved Titiden om Aftenen truttede Levys Bil udenfor Gadedøren, og de to kørte nu ud paa Livet; men først hentede de dog Etatsraaden og hans Amanda.

Det var lystige Nætter for de to unge Piger, og ingen anede, at de to Levedamer, der hver Aften var i Selskab med Byens rigeste Mænd, var en lille Anna og Amanda, der om Dagen pakkede Margarine i en Kælder i Badstuestræde.

6. KAPITTEL.

Hr. Beyers Glæder.

Det er umuligt at skildre alle Papirhandlermedhjælper Thorvald Hannibal Beyers Glæder.

Han svævede paa Grund af sin inderlige Tro over alt forkrænkeligt; alt gik godt for ham og han var altid saa glad, saa glad, saa glad, — hvad enten der skete det ene eller det stik modsatte.

Han blev forkælet som en Helgen i indre Mission paa Grund af følgende lille Begivenhed, der stadigt lever vaarfrisk mellem alle Indremissionærer.

En Dag kom en ung Dame ind i Hartvigs Forretning.

— Hvad ønsker Frøkenen? spurgte Thorvald med sit affable milde Englesmil, der strakte sig fra det ene Øre til det andet.

(Hans Mund var saa bred, at han med Lethed kunde bide Hovedet af en Kat).

— Jeg vil gerne se paa nogle Prospektkort!

Saa gerne! svarede Thorvald og lagde tre Prospektkortnapper frem foran hende.

I'rokenen begyndte at blade dem igennem, men til sidst smækkede hun dem sammen og spurgte:

— Har De ikke pikante Kort

— Hvad mener De?

— Det er jo kun hellige Kort, De har lagt frem til mig!

Men Thorvald var hurtig i Vendingen — og en, to, tre, greb han hende i Armen og gav hende en alvorlig Lussing.

Der blev stort Postyr i Bladene, og det endte med, at Thorvald maatte møde i Retten, hvor han blev dømt til at betale den unge Pige en klækkelig Erstatning.

Gamle Hartvig betalte imidlertid Bøden, for han glædede sig inderligt over sin nidkære Arbejder, der havde renset hans Forretning for Djevlelens Smuds.

Thorvald blev straks eftertragtet af alle hellige Kredse, men Missionen nappede ham, fordi hans gamle Chef tilhørte den.

Han kom straks til at spille en stor Rolle indenfor Menigheden og blev opfordret til at holde Foredrag i Søndagsskolen, hvad han selvfølgelig var ydmyg stolt over at tage imod.

Nu behøvede han ikke mere Visitkort for at

se sit Navn paa Prent, der kom nemlig fra nu af ikke et nok saa ligegyldigt religiøst Opraab, hvor Navnet:

Thorvald Hannibal Beyer,
Papirhandlerprokurist

ikke fandtes under.

Thorvald havde faaet Fuldmagt hos Hartvig. Alt gik altsaa for ham som det skulde, ikke mindst fordi hans gamle Chef netop i disse Dage laa for Døden. Og Thorvald vidste, at han skulde arve Forretningen.

Desværre var gamle Hartvig ualmindelig seiglivet, men det gik dog heldigvis mere og mere ned ad Bakke med ham, — og naar Thorvald derfor kom hjem fra Forretningen om Aftenen, løb hans Hustru ud til ham i Entréen og spurgte:

— Er han død?

— Endnu ikke! Men i Dag var det Gud være lovet endnu daarligere med ham!

— Har Du egentlig Lov til at sige Gud være lovet spurgte den lidt naive Fru Augusta.

— Selvfølgelig har jeg det! svarede Thorvald værdigt, naar man er et kristent Menneske, kan man da kun ønske for gamle Hartvig, at han snarest mulig maa dø, saa han kan blive

Engel og komme til at se Vorherre i hans Pragt og Herlighed!

Er Du nu ogsaa sikker paa, at Hartvig har testamenteret Dig Forretningen?

— Ja, sandelig er jeg det! Du ved jo godt, at jeg selv har hjulpet ham med at skrive Testamentet. Jeg syntes nemlig ikke, at jeg havde Lov til at lade ham bestemme selv, for han har jo desværre gaaet ikke saa lidt i Barndom de sidste Aar!

Naar Thorvald og Fruen havde drukket Te, gik de i Reglen ind i Bede- og Dagligstuen.

Hun satte sig til at strikke paa Missionsuldtrøjerne til de stakkels sorte Negerbørn, — mens han forberedte sig paa den Tale, han skulde holde for de stakkels hvide Børn i Skolen paa Søndag.

Han gjorde sig altid Umage med at udforme sin Tale, fordi Missionens ypperste Mænd gerne overværede hans Bibelfortolkning.

Men den mest begejstrede og forstaaende Tilhører, han havde, var naturligvis Fru Augusta, der kendte Foredraget forinden, fordi han ustandseligt læste det op for hende, efterhaanden som det blev til:

— Mor, har Du Lyst til at høre min Tale?

— Hvor kan Du spørge?

Jeg har til paa Søndag valgt Matthæus' dejlige Ord i hans sjette Kapitels 24. til 34. Vers, og jeg vil kalde mit Foredrag:

Klar Besked, stor Opmuntring, det bedste Raad!

— Det er da en yndig Titel!

— Ja ikke sandt? Men jeg har ogsaa selv fundet paa den!

— Du burde have været Sjælehyrde!

— Ganske vist! svarede Thorvald sagtmodig og puttede stolt to Fingre ned i Vestelommen, men den Tid oprinder forhaabentlig snart, hvor vi læge Mænd faar Lov til at forkynde Ordet lige saa frit som Præsterne, der har Eneret paa det, fordi de kan Latin!

— Ja det er jo ganske vanvittigt!

— Det er det!

— Jeg er saamaend sikker paa, at Mesteren selv ikke kunde et eneste udenlandsk Sprog!

Thorvald og Fruen var enige, og han satte sig derpaa i Lænestolen og begyndte at læse sit Foredrag:

— I vort dejlige Evangelium af Dags Dato faar vi tre dejlige Ting.

Vi faar først og fremmest klar Besked, og det kan vi da alle være enige om, at det er det dejligst at faa.

Vi kan nemlig ikke klare os uden klar Be-

sked, for saa kan det let hændes, at vi kommer paa den brede Vej, — og der er det ikke rart at komme, naar vi har det Maal at komme til at favne Jesus.

Jeg vil give jer et lille Eksempel fra det daglige Liv. Naar en Kunde f. Eks. en Dag kommer ind i min Forretning — —

— Det er jo endnu ikke Din Foretning, afbrød Augusta.

— Lad være med at afbryde mig, raabte Thorvald ærgerligt, Du kan da nok forstaa, at jeg taler i Lignelser!

— Altsaa:

— Naar en Kunde en Dag kommer ind i min Forretning, maa jeg selvfølgelig først have klar Besked paa, hvad det er, han vil have, inden jeg kan ekspedere ham, — — det er da tydeligt nok.

Og jeg siger jer derfor, ingen af os kan tjene to Herrer.

Jeg *kan* for Eksempel ikke være Dranker og samtidig være Totalafholdsmand, hvad jeg Gud være lovet er, og hvad jeg ogsaa vil raade jer til at blive.

Kære unge Venner, lagde I Mærke til, at jeg sagde *kan*?

— Derfor *maa* og *skal* vi træffe vort Valg, — — og Valget staar mellem at faa det dejligt

blandt Himlens hellige Engleskarer eller at blive stegt i Djævelens Gryder.

Jeg spørger jer derfor, kære unge Venner:

— Hvad vil I vælge?

Det kan ikke hjælpe, at I svarer:

— Vi vil vente med at vælge til i Morgen!

Saa er det maaske for sent, og jeg beder jer derfor:

Vælg med det samme!

Og hvis I gør, som jeg siger, kan jeg garantere jer for, at I ikke vil komme til at fortryde det.

Men dernæst vil jeg spørge:

— Føler I *stor Opmuntring* ved det Liv, I lever?

Jeg kan svare for jer og jeg vil svare et afgjort »Nej«. Man kan nemlig kun leve i *stor Opmuntring*, naar man lægger sig Ordene: »Bekynder eder ikke« paa Sinde.

Men alle vi, der har den *store Opmuntring*, vi bor til Stadighed i et dejligt Hjem, som vi kalder vort »Sorgenfri«.

Til sidst vil jeg give jer *det bedste Raad!* Det lyder saaledes: Se til at kom til at bo i »Sorgenfri«, saa snart som muligt, for der er det godt at bo og bygge. Vi Mennesker har jo det tilfældes, at vi *søger*, men de fleste af *Jer* søger kun det, som Møl og Rust fortærer. Men naar jeg nu si-

ger jer, at det er et skidt Grundlag, saa haaber jeg, at I har forstaaet mig! Amen!

Efter Oplæsningen sad Thorvald et Øjeblik og stirrede paa sin Hustru, for at nyde Virkningen af sine Ord.

Fru Augusta stirrede i dybe Tanker ud ad Vinduet, men da han syntes, at hun stirrede for længe, spurgte han utaalmodigt:

— Naa, hvad synes Du saa?

Fru Augusta tog sig sammen:

— Jeg synes, svarede hun, at Din dejlige Tale burde trykkes i Titusinder Eksemplarer og spredes ud til alle — til alle de mange, som tørster efter Sandhedens dejlige Ord.

— Hvad syntes Du bedst om?

— Jeg synes bedst om det altsammen, — men det, der først og fremmest udmærker den, er, at den er saa ligetil, saa ligetil, i al sin bramfri Jævnhed. Jeg kender ingen, der saadan som Du kan rive op i Hjerterødderne. Du har Evnen til netop at fortælle alt det, *man skal!*

— Men hvad var det forresten, Du vilde have, jeg skulde læse for Dig? spurgte Thorvald.

Fru Augusta pegede paa det lille Søndagsblad:

— Læs den lille Historie! Jeg har selv læst den flere Gange igennem, og jeg synes, den er saa sand, saa sand!

— Hvad for en?

— Den der!

— Den er maaske bedre end det, jeg skriver? spurgte han og var paa Nippet til at blive fornaarmet.

— Nej, nej, — hvor kan det dog falde Dig ind, — men derfor kan Du da godt læse den, — vi maa da ogsaa høre, hvad de andre mener!

— Der kan kun være een Mening om de helige Ord!

— Ja, det har Du rigtignok Ret i, men derfor kan Du da godt læse den!

— Ja, naar Du endelig vil, skal jeg saamænd gerne! svarede Thorvald og begyndte:

»Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?«

Ved et Dødsleje for nylig sagde den Døende til Presten, der havde mindet om de bekendte Salmelinjer:

den Fred med Liv og Aand,
som Hjertet finder i Guds Haand,
saa, *toler det end Dødens Pil,*
det værger sig kun med et Smil.

»Ja! Gud ske Lov og Tak, — det knæb en Tid, fordi jeg kun saa paa, hvad jeg skulde slippe; men nu da jeg har lært at regne med det, som jeg faar i Stedet, saa er det nok Døden, der

bliver narret; thi naar den mener, at nu er det ude med mig, saa tager den alligevel fejl.

Og uvilkaarlig maatte Præsten mindes Brorsons Ord:

»Mit Hjerte i mig ler,
naar jeg min Grav beser.«

— Ja, det er rigtigt net, udbrød Thorvald efter Gennemlæsningen, men jeg kan ikke nægte, at jeg synes, det er lidt ubetydeligt!

— Ja, det er jo ogsaa netop det, jeg synes, svarede Fru Augusta og knikkede videre paa sin Missionsuldrøje, medens Thorvald gik hen og rodede i en stor Stabel uopskaarne Bøger.

Thorvald var nemlig Censor i Viglias Læseforening og havde den smudsige og ubehagelige Pligt at skulle læse alle tvivlsomme Bøger.

— Nu skal jeg desværre igen til det svinke Arbejde! sagde han og vrængede Næse, — men han blev hurtigt saa interesseret i Svineriet, at hans Hustru maatte liste sig i Seng paa Taa-spidserne for ikke at forstyrre ham i hans hel- lige Hverv.

7. KAPITTEL.

Fru Beyers Glæder.

Fru Beyer glædede sig over alt, der glædede hendes Mand, og hun var aldrig glædere, end naar hun kunde sige:

— Aa, jeg er saa glad, fordi Du er glad! Ellers: Aa, jeg er saa stolt, fordi Du er stolt!

Fru Beyer var nemlig absolut *æet* med sin Mand, — og da hun i alt rettede sig efter ham, var han næsten ogsaa altid *æet* med hende.

Hun havde maaske nok en eneste lille Sorg:

— Hvorfor faar jeg dog ikke et Barn? tænkte hun, jeg slider dog nok for at faa det!

Men der kom intet Barn, og det bekymrede Fruen meget.

Hun vilde nemlig saa gerne holde sit Bryllupsløfte til Vorherre og vorde frugtbar og mangfoldig, og opfylde Jorden og gøre den undersdanig med en Mængde smaa rødhaarede Beyere.

Pludselig som han en Dag stod og skændtes med Værten, om han havde drukket 16 eller 17 Pilsnere, drattede han bag over og blev liggende.

Alle de Tilstedeværende troede, at han var død, — men da der blev holdt et Spejl for hans Mund, taagede det lidt.

Hans Venner bar ham straks hjem i Fiolstræde, hvor Fru Haahr maatte ud af Sengen for at modtage ham, og da Vennerne saa hende i den bare Chemise, forstod de Skræderens Ulyst til at ville hjem.

En Læge blev hentet, og et Øjeblik efter blev Skræderen kørt i Ambulancevogn til Hospitalet, hvor en Professor i Løbet af Natten snittede den mest betændte af hans Nyre bort.

Men næste Dag pralede Anna i Margarinekælderen med, hvor nobelt hendes Fader i Nat var blevet hentet af en af de nye fine Ambulancevogne med to Tjenere, Hornmusik og flagrende gult Flag.

Skrædermesteren laa længe og svævede mellem Liv og Død.

Fruen gik selvfølgelig hver Dag ud paa Hospitalet og spurgte til sin Mand, — og naar Sygeplejersken trak paa Skulderen, svarede hun:

— Jeg er forberedt paa det værste. Vorherres Port staar vist allerede paa Klem efter ham!

8. KAPITEL.

Skrædermesterens Glæder.

Hr. Haahr tilbragte det meste af sin Dag i Kafé Ulfeldt, hvor han drak Øl, slog Terninger og spillede Dileriumssesksogtres med sin Ven, den lange Blikkenslager.

Nu og da tog han Opvartningspigen under Hagen og sagde kælent:

— Kathrine! Du er fyldig for og bag; Du er lige det Nummer, jeg skulde have været gift med!

Saa dyppede han sit pjuuskede Skæg ned i Øllet og tænkte med Gru paa Skelettet, der laa hjemme i hans Seng.

I Kafé Ulfeldt var der den Skik, at saasnart en Gæst kunde drikke 25 Øller i Løbet af en Time, fik han dem gratis.

Det var Skrædermesterens store Maal at komme til at vinde denne Opmuntringspræmie, og han trænede og trænede, men naaede aldrig saa vidt.

Hun fik dog ikke Adgang til Sygeværrelset, fordi Mander i sin Febevildelse hele Tiden laa og fantaserede om den fede Kathrine.

Han faar et Slagtilfælde, hvis han ser sin Kone! sagde Overlægen.

Fruens Ansigt mindede selvfølgeligt i de kreative Dage om Niagaravandfaldet.

Men Skræderens Nyre blev sat i Sprit og kom paa anatomisk Museum, hvor den vakte Begejstring blandt alle Medicinere. Selv de gamle Professorer, der dog havde set meget, var baade imponerede af dens Størrelse og Farve.

Den blev afbildet i Landets fornemste Lægeskrifter og kom til at spille en afgørende Rolle i den internationale Afholdsbevægelse.

SAADAN SER EN DRANKERS NYRE UD

stod der under de kolorerede Tavler, som Afholdsforeningerne lod slaa op Verden over.

9. KAPITTEL.

Sørgelige Begivenheder.

Anna interesserede sig ikke særligt for sin Faders Sygdom.

— Min Eksistance er ikke afhængig af ham, sagde hun.

Derimod var hun meget optaget af sin Overretssagfører, der blev mere og mere gnaven og urimelig.

Og en Aften, da hun kom hen til ham, var det rent galt fat. Han gik hende ikke i Møde men blev siddende ved sit Skrivebord, — hvor han gennemløb lange Regnskaber uden at tage det mindste Hensyn til hende.

Da hun vilde give ham et Goddagkys, skubbede han hende brutalt til Side:

— Lad være med at forstyrre mig for Fanden!

Anna satte sig i Lænestolen og kedede sig forfærdeligt ved at se paa Levyg, der noterede op og regnede ud i en Uendelighed.

Endelig rejste han sig og gik hen til hende:

— Naa, min lille Pige, spurgte han kærligt, hvordan har Din stakkels Fader det i Dag?

— Det ved jeg virkelig ikke! svarede Anna forbløffet over hans Deltagelse.

— Og Du har det selv godt?

— Hvad gaar der dog af Dig? spurgte hun, men da hun saa op, opdagede hun, at han havde Taarer i Øjnene.

— Men hvad er der dog i Vejen med Dig? spurgte hun og omfavnede kærligt hans Ben.

— Slet intet, min Ven! svarede han, men saa kunde han ikke staa imod længere og begyndte pludseligt at hulke.

Han lagde sig paa Knæ foran hende og borede sit vaade Ansigt ned i hendes Skød.

— Men hvad er der dog i Vejen?

— Men hvad er der dog i Vejen?

blev hun ved med at spørge, medens hun kærligt strøg sin røde Haand gennem hans sorte Haar.

Han blev ved med at hulke, og det endte med, at Anna ogsaa selv fik Taarer i Øjnene.

— Nu skal Du værsgo sige mig, hvad der er i Vejen, bad hun kærligt og tog ham under Haanden.

Han greb hendes Haand og stirrede paa hende med store graadrøde Øjne:

— Synes Du, jeg er et ondt Menneske?

— Hvad er det for noget Sludder?

— Svar mig nu, — — synes Du, jeg er et ondt Menneske?

— Nej, det ved Gud jeg ikke synes!

— Men det vil alle de andre sige i Morgen! hulkede han.

— Du har da tidt nok sagt, at det ikke rager Dig, hvad de andre synes.

— Men Du vil ikke synes det! — — Vil Du love mig det!

Anna kyssede ham paa Kinden:

— Er Du da rent skruptosset? spurgte hun angst.

— Du ved, fortsatte han, at jeg ikke er ond, ikke sandt? Det ved Du! — — For Du kender mig og ved, hvordan jeg er! — Og jeg har da altid været pæn over for Dig!

Levyg blev mekanisk ved med at gentage det samme, og Anna blev til sidst utaalmodig:

— Jamen saa kan Du da fortælle mig, hvad der er i Vejen!

Han trak en Stol hen og satte sig ved Siden af hende:

— Vil Du love mig at lade være med at græde, naar jeg nu begynder at forklare, bad han, saa kan jeg lige saa godt betro Dig det, som Du alligevel faar at vide i Morgen!

Isidor tog med begge sine Hænder om Annas Hoved og stirrede hende ind i Øjnene:

— Anna? — — Er det vel, fordi jeg har haft Penges, at Du har brudt Dig om mig?
— Hvor kan Du tro?

— Næ, det vil jeg heller ikke! — — Jeg tror, at Du altid har holdt lidt af mig, — — selv om Du altid har kaldt mig for en rigtig væmmelig Jødesmaus.

— Det var jo kun for Sjov!

Han tog hende i Armen og førte hende ud paa Altanen.

Med en Haandbevægelse viste han ud over den mørke By:

— Kan Du se alle Husene og alle de oplyste Vinduer?

Anna nikkede.

— Bag hvert oplyst Vindue sidder nu en lille Familie og hviler sig ovenpaa Dagens Besvær, men ingen af dem tænker paa det Uveir, der i Morgen vil bryde løs over Byen og rive alt med sig!

— Gud! vi faar da vel ikke Torden? Levvg hørte ikke.

— Mange smaa Træer vil straks blive sonderrevet og mange store Træer vil vælte med et Brag og knuse alt, hvad den første Storm ikke fik Fat i!

— Jeg forstaar ikke et Ord af det hele!
— Ja, ja, saa kommer Du til at forstaa i Morgen!

— Men nu synes jeg, vi bør drikke en Flaske, for det er saa kedeligt hele Tiden at se Dig i daarligt Humør!

— Mit Humør bliver ikke bedre, — — og hvis vi skal drikke Champagne, maa Du selv hente den, — — jeg har givet Konen Ferie.

Anna gik ud til Isskabet og blev forbavset over, at der kun var een eneste Flaske.

— Man kan da se, at Konen ikke er hjemme, sagde hun, da hun kom ind, for der er ikke mere Champagne i Skabet end denne her!

— Det er med Vilje, for jeg vil kun drikke meget lidt i Aften. Jeg har et alvorligt Arbejde for, der kræver en sikker Haand.

— Hvad er det for et Arbejde?

— Jeg skal besøge Stjerneerne!

— Sikke noget Sludder! lo Anna og holdt sit Glas frem mod Levvg, der var i Færd med at futte Proppen af.

Da de havde fyldt Glassene, sagde han med godt Humør:

— Skal vi saa drikke en Skaal for Solen og Skyerne og for det dejlige Liv?

— Skaal! raabte Anna, men da de havde

drukket ud, satte Levyg sig og faldt i dybe Tanker.

Pludseligt spurgte han:

— Anna? — — hvad tror Du paa?

— — Hvad mener Du?

— Jeg mener, er Du et troende Menneſke?

Anna tænkte sig lidt om:

— Det har jeg sgu aldrig tænkt paa!

— Saa maa Du se at finde ud af det, man kan ikke leve Livet uden Tro!

— Jamen, Du er jo Jøde!

— Derfor kan jeg da godt tro, — men jeg hader officiel Tro, hvad enten det er Kristendom eller Jødetro!

— Hvad tror Du da paa?

— Jeg tror paa Solen! svarede Isidor dybt.

— Du beder maaske ogsaa Aftenbøn? spurgte Anna naivt.

— Næ, det gør jeg ikke, — — ikke da med foldede Hænder! Men jeg tænker hver Aften paa min Gud, der styrer alt smukt og godt til Sejrr, og naar jeg engang dør, vil han hente mig i en Aftensky og lade mig blive borte i et Vindpust. Men jeg elsker de Kristnes Jesus, og hvis Du bryder Dig om det, vil jeg forære Dig mit Testamente, som jeg altid har haft liggende under Hovedgærdet!

— Gud, saa er det altsaa det, der saa tidt har generet mig om Natten!

— Fy, Anna!

— Jamen, saa kan Du holde op med alt det Vrøvl, for ellers gaar jeg, svarede hun irriteret, jeg er Fan'me ikke kommet herop for at gaa til Præsten!

Levyg hældte Resten af Champagnen op i Glassene:

— Gør mig nu først den Tjeneste at sætte Flasken ud i Køkkenet, — det ser saa grimt ud, naar den staar og flyder op her inde!

Da hun kom tilbage, stod Isidor i Altandøren.

— Kom herud! bad han, saa drikker vi det sidste Glas her!

Anna tog Glasset, og da hun kom ud paa Altanen, tog han hende under Hagen:

— Kan Du se, sagde han, der er ikke saa langt op til Stjernerne!

— Næ, ikke længer, end det plejer at være!

— Ja, saa Skaal, lille Anna, og Tak, fordi Du holder af mig!

De drak Glassene ud, og Isidor kastede sit ned paa Gaden, hvor det smadrede med en sprød Klang.

— Det var Sjov! raabte Anna glad og hev sit Glas efter hans.

— Men nu skal Du gaa! bad han og fulgte hende ind i Entreen.

Da han havde kysset hende til Farvel, trak han sin Diamantring af Fingeren og rakte hende den med Ordene:

— Ja, Du vil vel hellere have min Ring end mit Testamente?

Anna blev henrykt, og Isidor fik det sidste Trykkys.

Da han havde hørt Gadedøren smække efter hende, og da han havde set, at hun var kommet et godt Stykke ned ad Gaden, satte han sig ind ved sit Skrivebord og slukkede Lampen.

Lidt efter havde et lille Tryk paa en Revolverhane beriget Evigheden med en Banksvindel til.

10. KAPITEL.

Glædelige Begivenheder.

Samme Aften som Isidor Levyg begik Selvmord, begyndte gamle Anselm Hartvigs Døds-kamp, hvad der var paa Tide, for baade Thorvald og hans Kone var lige ved at tabe Taalmodigheden.

— Enten maa vi have syndet, eller ogsaa har gamle Hartvig syndet, sagde Thorvald, siden det varer saa længe, inden Vorherre løser op for ham.

Afgiftællerne ransagede deres Hukommelse for at finde en Synd, de muligvis havde glemt at bede om Forladelse for, — — men de fandt ingen.

— Saa er det altsaa Hartvigs egen Skyld!

Skønt Thorvald havde meget at bestille baade med at lede Forretningen og med at passe sine forskellige religiøse Hverv, havde han for et Par Dage siden indvilget i at overtage Formandsposten i den kristelige Afholdsförening

»Indad, opad, fremad,« og han stod netop nu og læste om sig selv i det sidste Nummer af »Kirkeklokken«.

Indad, opad, fremad.

Vor kære kristelige Afholdsforening »Indad, opad, fremad« har skiftet Formand. Skorstensfejermester Hansen, der har været Foreningens Formand i 7 Aar, har bedt sig fri for det answersfulde Hverv, da han er flyttet saa langt bort fra Byen, at han ikke mere har Tid til at passe det.

For de smaa Hjem er det lige slemt, om Kakekvælvnene os er af Sod eller Hustædrene af Brændevin, men den afgaaede Formand har været lige nidkær til at rense begge, — og da han har ofret vor Forening sin bedste Kraft, takker vi ham alle paa det hjerteligste i Jesu Navn. Hal-leluja.

Gud være med Dem, kære Skorstensfejermester Hansen.

Men Foreningens nye Formand, Hr. Papirhandlerprokurist Thorvald Hannibal Beyer vil sikkert træde i sin Forgængers Fodspor. Vi tror og haaber, at den levende Gud, der i højeste Grad misbilliger Drukenskabens forfærdelige Synd, fremdeles vil holde sin Haand over de stakkels Drankere!

Nedenunder havde Thorvald skrevet:

»Saa skal det lykkes!«

Tænk, om vi kunde faa vort elskede Fædreland befriet for den Ulykke og Forbandelse, de stærke Drikke forvolder.

Ak — desværre — der er langt igen!

Men jeg lover, at jeg i min nye Virksomhed skal gøre alt for at rive de stakkels fortrukne Stakler ud af deres sørgelige Vildfarelse til et nyt og bedre Liv.

Fold derfor eders Hænder og bed sammen med mig, — *saa skal det lykkes!*

Erbødigst

Thorvald Hannibal Beyer,
Formand og Papirhandlerprokurist.

Netop som Thorvald stod og læste sin Artikel, ringede Telefonen.

En af Forretningens unge Damer kom og meddelte, at Dr. Hahn var i Telefonen og at han meget gerne vilde tale med Chefen.

Det jublede straks i Thorvald:

— Nu er han altsaa død!

— Nu er han altsaa død!

Iltert greb han Telefonen:

— Halloh, er det Hr. Doktor Hahn?

— Ja, det er Hr. Beyer selv, De taler med!

— Aah, Herregud, er det virkelig saa sløjt med ham?

— Selvfølgelig! Vorherre vil saameænd tage lige pænt mod ham, om han dør ved Morfin eller om han strider til Ende uden Morfin!

— Nej, nej, jeg skal nok love Dem, at jeg ikke skal spørge om for meget. Men De kan nok forstaa, at jeg gerne vil være den sidste, der faar Lov til at lukke min faderlige Vens Øjne, der et Øjeblik efter skal aabnes i Himlen.

— Det vil blive et tungt Savn!

— Farvel, Hr. Doktor, — Gud være med Dem, og Tak fordi De ringede!

Da Thorvald lagde Telefonrøret, tænkte han:

— Hvad kan det mon være, den Gamle har at sige mig, inden han dør? I en Fart kom han i Tøjet, og det forunderlige skete, at han vinkede efter en Avtomobil og bad Chaufføren køre ham hjem.

Da han naaede Kingosgade, sprang han med

to Trin ad Gangen op ad Trappen og raabte, saa snart han var kommet ind i Entréen:

— Augusta! — — skynd Dig i Tøjet — — jeg har en Avtomobil nedenfor!

— Hvad er der i Vejen?

— Det skal jeg nok fortælle Dig, naar vi kommer ned i Vognen, — — skynd Dig blot!

Medens Fruen ilede i Overtøjet, byttede Thorvald sin høje Hat om med Begravelses-cylinderen, — og da Ægteparret sad i Avtomobil, der truttede ud mod Hartvigs Dødslejlighed, fortalte Thorvald, at den gamle Chef havde noget at sige ham, inden han døde.

— Og hvis det nu er noget om Testamentet, er det bedst, jeg har Dig med som Vidne!

Foran Hartvigs Hus i Dronningensgade var der strøet Tørvesmuld for at dæmpe Vognenes Rumlen.

Med højtidelige Skridt gik Hr. og Fru Thorvald op ad Trappen, og da de kom til Entrédøren, hvorpaa der hang en Plakat med »Bank sagte«, hviskede han:

— Nu haaber jeg ikke, han er død!

Thorvald bankede paa, og Husets gamle Tjenestepige, der trofast havde vaaget over sin Herre under hans lange Sygdom, aabnede Døren og førte dem ind i Sygeværrelset, hvor der var den sædvanlige fugtige Kulde, der altid gaar forud

for det store Øjeblik, naar et Menneske skal til at dø.

Herren vaagner vist ikke foreløbigt! hviskede den gamle Pige.

— Hvor længe kan han leve? spurgte Thorvald interesseret.

— Det maa snart være forbi med ham!

— Saa har De jo T. I til at lave os en Kop Te!

— Jeg kan da ikke gaa fra Herren!

— Min Hustru og jeg skal nok vaage og bede over vor elskede Principal, medens De laver Teen, hviskede Thorvald, idet han blidt puffede den Gamle ud i Køkkenet.

Det eneste, man saa af den Døende, var hans enorme rødaarede Næse, der skinnede over det hvide Lagen.

Men ustandseligt hørte man ham suge efter Vejret:

— A—pyh!

— A—pyh!

Det bliver let lidt trættende at sidde ved et Dødsleje, især naar det baade varer to og tre Timer, inden den Døende kommer til Bevidsthed, og Fru Augusta satte sig derfor til at blunde i Sygeværkets højryggede Lænestol, medens Thorvald begyndte at undersøge Hartvigs Skrivebord for eventuelt at finde en lille Erindrings-

han kunde glæde den Gamle med i hans Dødsøjeblik.

I en af Skufferne laa en Mængde gulnede Breve, der var knyttede sammen med Uldtraade.

Udenpaa hvert af Bunderne stod:

— Maa ikke aabnes efter min Død!

— Det skal jeg sandelig nok sørge for! tænkte Thorvald og løsnede Bunderne og læste Brevene, hvad han godt kunde, da den Gamle jo ikke var død endnu.

De fleste Bunder indeholdt Kærlighedsbreve, skrevet med en sart, fin Kvindeskrift, — og her og der imellem dem laa en Firkløver, et falmet Silkebaand, en presset Blomst, en Lok lyst Haar, — og aller nederst i et af Bunderne laa en Forlovelsesring, hvori der var graveret: »Anselm«. Thorvald puttede Ringen i Lommen, for det vilde da være meningsløst at brænde den sammen med Brevene.

— Den Gamle har altsaa engang været forlovet! tænkte han, men hans Forlovelse maa være gaaet over Styr!

Det ærgrede ham, at han under sin Søgning ikke fandt netop det Dokument, hvori der stod, hvem der skulde arve Hartvigs Formue, der efter hans Skøn maatte være ret betydelig.

Han begyndte derfor igen at lede, — — — men

pludselig blev han afbrudt af den gamle Pige, der lagde sin krympede Haand paa hans Skulder og hviskede:

Nu er Herren vaagnet!

Thorvald fik vækket sin Hustru, og med stille Fied traadte Ægteparret Haand i Haand hen til Dødslejet.

Den Døende laa og stirrede op mod Loftet med store falmede Øjne. Et Sengenug kom sejpende gennem Stuen og dalede ned paa hans ene Øje, men han mærkede det ikke.

Thorvald stillede sig ved Siden af Sengen med foldede Hænder og saa med kærlige Øjne paa sin gamle Principal, — men da det varede for længe, inden der kom et Resultat paa hans kærlige Stirren, greb han Hartvigs kolde Haand og raabte højt:

— Kære, elskede, gamle Chet, det er Deres trofaste Tjener Thorvald Beyer, der er kommet herhen sammen med sin Hustru for at hilse paa Dem!

Den Gamles Fingre gav sig til at spille Klaver over Lagenet, hans blaa Læber bevægede sig i en svag Krusning, men de blev straks efter stive og hvide.

— Tøv kun et Øjeblik, saa kommer han straks til sig selv! hviskede den gamle Pige, der kendte sin Herres Sygdom.

Pludselig flirtede en svag Morgenrøde over hans graagrønne Kinder, de matte Øjne blev levende, og han krympede sine Hænder for at møde Thorvalds og Fruens Haandtryk.

Thorvald lagde forsigtigt sin Lorgnet fra sig paa Servanten, knælede andagtsfuldt ned ved Siden af Sengen og begyndte at hulke:

— Aa-h, kære gamle Chef!

— Aa-h, kære gamle Chef!

Fru Augusta stod imedens henne ved Gardinet og snøftede højt.

Men Sorgens Midtpunkt — gamle Hartvig — forsøgte flere Gange at bevæge sig og blive fri for Thorvalds bedrøvede Hoved, der hvilede altfor tungt paa hans Bryst, — — men de døende svage Kræfter formaaede ikke at skubbe Thorvalds tunge Sorg bort.

Da han havde grædt ud og saa op paa sin Chef for at nyde Virkningen af sin Bedrøvelse, opdagede han, at den Gamle laa og stirrede over mod Servantskuuffen med stive Øjne.

Thorvald forstod straks, at der maatte ligge noget i Skuffen, og da han aabnede den, opdagede han en Sparckassebog, som han skyndte sig at lukke op, for at forvise sig om, hvor meget der stod paa den.

Han gik derpaa hen til Sengen og holdt Bo-

gen op for den døende Mand, der nikkede svagt, da han saa den.

Hans Læber bevægede sig, men de sagde intet.

Thorvald forstod imidlertid straks og svarede med høj Røst, saa begge Vidnerne kunde høre det:

— Hvordan skal jeg dog takke Dem for den store Gave!

Den Gamle gryntede noget vredt og rystede paa Hovedet.

— Men jeg skal nok give dem ud i samme Aand som den, hvori de er tjent! svarede Thorvald.

Hartvig stirrede et Øjeblik fast paa Thorvald, — men pludseligt lukkedes hans Øjne, det rynkede Æbleansigt glattedes ud, Aarernes fine Netværk traadte skarpt frem, og der blev koldt i Stuen.

Hartvig var død.

Thorvald pressede sin gamle Chefs Øjne fast til og rodede sin Pengepung igennem for at finde to 5-Ører til at lægge paa hans Øjne, saa de aldrig mere skulde aabne sig.

Men der var kun een 5-Øre i Pungen, og han spurgte derfor sin Hustru:

— Har Du ikke en 5-Øre?

— Nej, jeg har ikke, men Du kan jo lægge en Krone paa det andet Øje!

— Det vil være unødvendigt flot, — og vor kære gamle Ven vil jo ogsaa komme til at se skeløjet ud, naar han har Kobber paa det ene og Sølv paa det andet Øje.

Heldigvis havde den gamle Pige en 5-Øre.

Da Ægteparret gik, sagde Thorvald:

— Lad et Lys brænde i Nat ved Hovedgærdet af vor elskede Vens jordiske Hylster!

— Ork Gud, udbrød Fru Augusta, hvis han havde levet, vilde han have glædet sig over at se, hvor pænt vi sørger for ham, nu da han er død.

— Ja, det vilde han sandelig! svarede Thorvald og puttede Sparekassebogen i sin Lomme.

Da Ægteparret kom ned paa Gaden, spurgte Thorvald:

— Hvorfor lykønsker Du ikke Grosserereren?

Fru Augusta forstod ikke straks.

— Husk paa, nu har vi jo Benene under eget Bord!

Da det endelig gik op for Fruen, faldt hun midt paa aaben Gade sin Thorvald om Halsen og kyssede ham:

— Maa jeg have Afren at ønske Herr Chefen til Lykke!

Thorvald var helt kaad, og da de havde spadstret lidt, sagde han:

— Du har ikke haft godt af at se gamle Hartvig dø, — lad os derfor gaa ind paa en Restaurant og drikke et Glas Vin, det har vi jo Lov til, naar vi drikker det som Medicin!

— Jamen vi er jo Afholdsmænd.

— Vi var! svarede Thorvald, — — men nu da jeg er blevet Chef, har jeg ikke Tid til at være det længer, — og jeg kan for øvrigt slet ikke som moderne Forretningsmand forsvare at sidde og drikke Vand, naar mine Kolleger — de andre Papirgrosserere — drikker Vin ved de store Middage i Papirhandlerforeningen!

— Jamen, Du er jo lige blevet Formand i den kristelige Afholdtsforening!

— Jeg bliver desværre nødt til at frasige mig dette Hverv, sammen med alle de andre, jeg hidtil har beklædt. Jeg synes nemlig ikke, at jeg har Lov til at staa de Unge i Vejen, der gerne vil frem, — især da jeg nu har opnaaet det, jeg har kæmpet for!

— Vil Du heller ikke længer tilhøre Missionen?

— Maaske, men kun paa den Betingelse, at jeg bliver valgt til livsvarigt Medlem af selve Hovedbestyrelsen!

Lidt efter sad Ægteparret paa en Restaurant med en halv Flaske Portvin foran sig.

Thorvald viste stolt, hvor meget der stod paa Hartvigs Sparekassebog:

— Nu er vi rige Mennesker!

— Ja, vi er jo næsten Matadorer.

— Vi kan trygt se Fremtiden i Møde, og jeg tænker saa smaat paa, om vi ikke til For-aaret bør tage en lille Tur til Italien for at se, hvordan Appelsiner ser ud, naar de hænger paa Træerne!

— I hvilken Bank staar forresten Hartvigs Penge?

— De staar selvfølgelig i Kreditbanken, svarede Thorvald, for der faar man de bedste Renter.

ditbanken, — for det kunde jo være, at den maaske endnu ikke var lukket helt.

Som en Afsindig rev og sled han i Døren ind til Banken, og en Politibetjent maatte til sidst hen og bede ham forføje sig bort.

Sønderknust famlede Thorvald sig hen til en Bænk, hvor han faldt ned og begyndte at hulke som et lille Barn.

Der blev selvfølgelig ogsaa stor Opstandelse i Margarinekælderen.

Saasnart Anna hørte, at Levyg havde skudt sig, forstod hun straks alt det Sludder, han i Aftes havde sagt om Stjerneerne.

Og da Bankdirektør, Etatsraad Severin, senere op ad Dagen blev arresteret, drøftede Anna den store pekuniære Begivenhed med Amanda.

De to unge Piger tog for øvrigt Sagen med Ro.

— Jeg har jo kun kendt Jøden et Par Maaneder, sagde Anna, og da jeg kunde undvære ham, inden jeg lærte ham at kende, kan jeg sku ogsaa undvære ham nu. Han har kun været en lille rar Sommerferie for mig!

— Og jeg, svarede Amanda, har heldigvis min Slagter!

Selvfølgelig blev de to unge Piger bestormet af Journalister. Amanda havde intet at fortælle,

11. KAPITEL.

Skuffelser.

Næste Dag lukkede Kreditbanken »indtil videre«, og netop som Løbesedlerne spredtes over Byen om Bankkraket, stod Papirgrosserer Thorvald Beyer i sin Forretning og modtog Lykønsninger af sit Personale.

Der blev spist Kransekage og drukket Sherry, og lige da Thorvald skulde til at klinkerundt, skingrede en Avisdrenge Raab ude paa Gaden:

— Kreditbanken har i Dag standset sine Betalinger.

Thorvald var nær ved at tabe sit Glas:

— Hvad er det, der bliver raabt?

En af Lærningene løb ud og kom tilbage med en Løbeseddel, og da Thorvald havde forvissat sig om, at han havde hørt rigtigt, foer han som en Raket op paa Kontoret, fik aabnet Pengeskabet, greb Sparekassebogen, og sprang uden Hat ud af Butikken og ilede ned ad Gaden mod Kre-

for Etatsraaden, der ikke anede noget om sin Bank, havde i Aftes været livlig som altid.

Men til Gengæld kunde Anna forælle, — og hun fortalte om alt lige til Sengekanten af sit og Levygs Samliv.

Næste Dag var hendes Billede i alle Blade, og de gengav alle Levygs sidste Ord paa forskellige Maader, for Anna syntes nemlig, at det var saa kedeligt hele Tiden at fortælle det samme.

Selvfølgelig kom hun i Retten, men hun husede Levygs Formaning om intet at fortælle om Pengene, der laa hjemme i den udstoppede Krage, og hun fortalte derfor, at hun desværre havde laant Levyg alle de Penge, han havde foræret hende. Da hendes Udsagn og Datoen stemmede overens med Levygs Bøger, fik Pengene Lov til at ligge i Kragen.

Da det viste sig, at Bankdirektør Severin kun havde været et fjottet Redskab i Levygs Haand, fik han en meget mild Straf, som han straks begyndte at afsone, og hans Amanda giftede sig kort efter med sin Slagter, som Etatsraaden havde etableret.

Hun bragte en Søn — en lille Christoffer — med ind i Ægteskabet. Onde Mennesker paa stod straks, at Drengen var faldet efter Etats-

raaden, men Slagteren bandede paa, at det var Løgn.

Anna var, trods alt, lidt bedrøvet over sin Levygs Død, ikke mindst fordi hun hverken turde bruge Pengene, der laa i Kragen — eller gaa med den Diamantring, han havde foræret hende.

Hun sendte en pæn Kraus til sin Vens Baare og gik endda med til hans Begravelse paa Mosaik Kirkegaard sammen med Amanda.

Der var ikke andre til Stede ved Begravelsen end den nærmeste Familie og nogle Journalister.

De to unge Piger, der ikke havde Lov til at komme ind i Kapellet, saa udefra, hvordan den jødiske Præst stod og sang ind mod en af Kapelletts hvidkalkede Piller.

De unge Piger kunde ikke lade være med at more sig over det fremmedartede Ceremoniel, — og da et Par Journalister paa Hjemvejen trakterede med Gravøl i en Kælder, endte det med, at Anna under de Tilstedeværendes Jubel efter- abede Jødepræsten henne ved Væggen.

ANDEN DEL
HERRENS VEJE

12. KAPITEL.

Den gamle Adam.

Da Skrædermesteren efter mange Maaneders Forløb skulde udskrives fra Hospitalet, sagde Professoren til ham:

— Nu maa De være helt afholdende!

Jeg maa da nok drikke en Snaps til Ma-

den?

De maa slet ikke røre Spiritus!

Heller ikke en Bajer om Søndagen?

Slet ikke!

Det var et haardt Slag for den stakkels Skrædermester, og da han paa Vejen hjem kom til at tænke paa, at han i Fremtiden kun maatte drikke Vand, spyttede han foragteligt:

— Føj for Satan!

Hans Humør var langt nede, da han kom hjem i Kælderen, hvor Fruen havde hængt to rene Gardinstrimler op, for at der skulde være rigtigt hyggeligt.

Men Skræderen havde hverken Øjne for Kælderens eller Kone.

— Satan edder gale og fortære i det, sagde han og slog i Bordet, saa Naalepuden hoppede ned paa Gulvet.

— Er Du da slet ikke glad ved at være kommet hjem?

— Gu er jeg ej, — for nu skal jeg igen til at se Dig hver Dag!

Fruen saa bekymret paa sin Mand:

— Louis, sagde hun, medens Taarerne løb hende ned over Kinden, Du er et Tidselgemyt!

Frøken Anna, der havde bedt sig fri i Forretningen for at være hjemme, naar Faderen kom, traadte ind fra Køkkenet, hvor hun havde holdt sig skjult for at overraske, og gik hen mod ham med kærligt udbredte Arme og en Pakke Skraa i Haanden:

— Velkommen hjem, Du Gamle! Og Gud være lovet, Du kom over det!

Annas Velkomsthilsen bragte yderligere Skræderen i Krigshumør.

— Hvad Fanden, spurgte han, er Du ogsaa blevet hellig?

— Gu er jeg ej!

— Jamen saa hold da for Satan Kæft med det hellige Vrøvl! raabte han og skulede ondt hen mod sin Kone.

Plindseligt begyndte han at le:

— Fruentimmere! udbrød han foragteligt og rynkede paa Næsen ad sin Familie.

Men det vilde Anna dog ikke lade sig byde:

— Du har nok lært at le engelsk paa Hospitalet, Din gamle pukkelryggede Idiot? spurgte hun.

— Jeg ved Fanden ikke, paa hvad Sprog det er, jeg ler! tordnede Skræderen.

— Saa skulde Du lade være med at staa der og spille Idiot!

— Aa, jeg forstaar, at I begge to gøtter jer rigtigt godt over, at jeg nu hele mit Liv skal sidde her i denne mugne Kælder og træde Synaale og spytte paa Strygejern.

— Sikke noget Sludder, svarede Anna forment.

Vorherre kan bevidne, at jeg aldrig har tænkt noget saadant, forsikrede Fruen.

— Der er slet ingen, der bryder sig om, hvad Du tænker paa. Men jeg vilde hellere være død end paa Hospitalet, end jeg nu hele mit Liv skal gaa og tørste, naar jeg er tørstig!

— Saa drik da for Fanden, sagde den vrede Anna, saa kan vi da blive af med Dig paa en let Maade, der vil være behagelig for Dig selv!

— Ih Gud forbarme sig, udbrød Fru Haahr og satte sig overvældet ned paa Sofaen, hvor

hun angst ventede, hvad Manden vilde sige til Annas Forslag.

Anna indtog en udfordrende Stilling og saa trodsigt paa Faderen, der længe stod og stammede for at finde et hvast Svar, men da han intet fandt, særrerede han arrigt:

— Hold Kæft, Tøs!

Anna, der havde faaet sine Tænder plombe- ret med Guld, gav sig til at le, saa Plomberne skinnede, men Skræderen, der forsøgte at kæmpe med Værdigheden, sank pludseligt sammen og begyndte at græde.

Da hverken Fruen eller Anna nogen Sinde havde oplevet det Syn, stirrede de saa forbavset paa ham, at han til sidst spurgte:

— Hvad Fanden glør I paa? Tror I, jeg er Kolumbine?

Da Anna et Øjeblik efter gik, spurgte Fruen:

— Du er vel ikke vred paa Anna, fordi hun før sagde det slemme til Dig!

— Gu er jeg ej, — jeg er tværtimod stolt over hende. Hun er da et Mandfolk, der ikke er bange for at sige mig sin ærlige Mening, og er da Gud være lovet ikke en Tudemaskine som Du, Dit magre Spektakel!

Pludselig ringede Butiksklokken, og Skærsliber Jørgensen, der boede over Gaarden paa fjer-

de Sal, kom ned med et Par Bukser, han havde faaet foræret ved en Dør.

De var graastribede, og han vilde gerne have lagt dem lidt op fornedet og presset over det hele, da de skulde benyttes til Stadsbukser.

— Vil Du eller skal jeg? spurgte Fruen.

— Fra nu af overtager jeg Mandfolkarbejdet her i Huset! svarede Skræderen værdigt og begyndte at træde en af sine Synaale.

Fru Haahr gik sporenstregs over til sin Søster for at fortælle de glædelige Nyheder, at Manden var kommet hjem, at han vilde være Afholdsmand og at han var begyndt at arbejde.

— Jeg tror, Vorherre har hittet Vej til Fiolstræde, sagde hun.

Men Søsteren svarede:

— Din Mand mangler endnu meget i at blive et Guds Barn!

af akkurat samme Slags Kød som alle andre smaa Piger.

— Jeg er glad over, at Anna har saa mange Veninder, sagde hun tidt til Skræderen. De maa holde meget af hende, siden hun altid faar Lov til at blive hos dem om Natten!

— Hun er en Stadspige, svarede Faderen, og hun skal have Lov til at have al den Frihed, hun vil. Jeg ved nemlig, hvordan det er at sidde som Fange i et Bur!

— Du har det da meget godt!

— Jeg godt? Jeg har det ad Helvede til! Jeg maa ikke drikke, — jeg har ikke noget at bestille, — og tilmed skal jeg hver Dag plages med at se paa Dig, Dit Hylster!

Saa snart Fruen derfor var færdig med sit Arbejde, gik hun altid over til sin Søster og Svo-ger, hvor hun af og til blev inviteret med til Bords, naar der da ikke netop skulde spises en altfor dyr Ret.

Efter Middagen satte Fru Beyer sig til Klave-ret og spillede »Dig store Gud ske Ære!«, der var hendes Mands Yndlingssalme.

Naar Salmen var sunget, sagde han:

— Det var den Salme, Robinson altid sang paa sin øde Ø! Han kunde ikke andre!

— Næ tænkt dog, kunde han virkelig ikke

13. KAPITEL.

Dagligt Liv.

Frøken Anna kunde desværre ikke glemme det Luksusliv, hun havde levet sammen med Le-vyg, og holdt derfor ikke af at være hjemme i Skræderkælderen, hvis fire Vægge var ved at kvæle hende.

Takket være Kragen, hvis Indhold hun ikke mere behøvede at være bange for at benytte, interesserede hun sig i Øjeblikket kun for Kær-lighed for dens egen Skyld.

Hun var paa Bal hver Nat, var ikke bange for at traktere og sagde aldrig »Nej« til noget Tilbud, som hendes Balkavaler kom med.

Han behøvede ikke engang opfordre hende — hun havde megen medfødt Begavelse og trængte ikke til at faa det eneste elementære proppet ind med Skeer.

Hendes Tilgængelighed blev hurtigt berømt i alle Danselokaler, men selvfølgelig faldt det ikke Fru Haahr ind, at hendes lille Pige var skabt

andre? spurgte Fru Beyer derpaa hver Dag med Forhavselse og Medynk.

Salmen og Ægteparrets Lykke bragte altid Taaer i den lille Fru Haahrs Øjne.

— Hvad tuder Du nu for? spurgte Søsteren.
— Jeg kan ikke lade være, naar jeg ser, hvor lykkeligt I har det!

— Saadan faar man det, naar man lever som Guds Børn, svarede Thorvald, Vorherre belønner altid sine Venner!

— Ja, I har rigtignok faaet det baade i Pose og Sæk!

— Det har vi, men vi takker og lovsynger ogsaa for det!

— Bare Haahr og jeg havde det saadan med hinanden! Men han vil ikke! Han vil ikke engang sove hos mig mere!

— Bestiller han noget?

— Ja, al Ære og Respekt for det, — — saasnart der bare er noget at bestille. Men det er meget smaat med Arbejde.

— Drikker han slet ikke mere?

— Nej, Gud ske Lov og Tak og Pris og evig Ære, — det gør han ikke, — og derfor haaber jeg ogsaa paa lidt bedre Tider for os!

— Naar man ikke har Herren med sig, er der intet, man kan haabe paa, svarede Thorvald.

— Næ, det er der ikke, bekræftede Fru Au-

gusta, det begyndte først rigtigt for os, da Thorvald og jeg helt havde overgivet os til det himmelske!

— Det begynder forlaabentlig ogsaa for Louis og mig, haabede Fru Haahr, men han er saa forførdelig stædig!

— Det gør det forlaabentligt, svarede Thorvald, der er nemlig ikke mange Syndere, der orker at stampe mod Brodden hele deres Liv!

— Blot jeg havde de Talegaver, som I har, sukkede Fru Haahr, saa kunde jeg forklare ham, hvor dejligt det er at tro.

— Jeg vil gerne hjælpe Dig, svarede Svogeren, og jeg vil ogsaa love Dig, at jeg skal komme hen og tale med ham, naar han selv føler en rigtig brændende Trang indvendig fra Hjertekammeret.

— Men han maa da først holde op med at bande, spurgte Fruen sin Mand, for før han vender sig af med det, vil han ikke blive taalt i noget Trossamfund. Ikke engang mellem Mormonerne, der dog ikke bestiller andet end træde Vorherres hellige Love under Fødderne!

— Gid det snart vil begynde at komme, sukkede Fru Haahr og tørrede en lille Taare bort, der kildede paa Næsetippen.

Saa sukkede hun et langt: Aa Gud ja! og sagde »Farvel og Tak« til Svogeren.

Da hun stod ude i Entréen og trak sine Muffediser paa, spurgte hun hviskende:

— Tror Du, det er Din Mands Alvor, at han vilde komme hen og tale med Louis?

— Thorvald siger kun, hvad han mener, svarede Fru Augusta saa højt, at Manden inde i Stuen ikke kunde undgaa at høre det.

— Og Du kan tro, tilføjede hun lige saa højt, at det ikke vil være det værste for Din Mand at faa Thorvald til Ven, han sidder jo nu i selve Missionens Hovedbestyrelse og har derfor megen Indflydelse.

Fru Haahr begyndte igen at græde, og da hun kom lidt ned ad Trappen, maatte hun staa stille et Øjeblik for at sunde sig lidt ved Tanken om, hvor lykkeligt Fremtiden laa, blot hendes Skræder vilde omvende sig.

14. KAPITEL.

Foraar.

Da Fru Haahr kom hen i Fiolstræde, syntes hun, at Foraaret pludselig var dumpet ned i Strædet.

Solen skinnede saa varmt, saa varmt. En Violkone stak med sine snavsede Hænder Buketter frem mod Folk, og oppe i en stor Kastanie sad en Stær og fløjtede, saa dens Strube var ved at eksplodere.

Slagter Larsen, der stod i sin Butiksdør med et blodstrimet Forklæde over sin enorme Mave, standsede Fru Haahr:

— Vi har dejlig frisk Lunge i Dag, skal De ikke have lidt med hjem til Middag!

— Næ Tak, ikke i Dag!

— Jamen saa har De da set Kanalliefuglen ovre i Træet? spurgte han, idet et Par velvillige Rynker ilede fra Panden op i Haaret.

— Ja, jeg gaar saamaend og nyder hans Sang, svarede Fruen og kiggede op i Luften efter den.

— Ja i Dag er det rigtigt nok Foraar, — — og nu kommer snart Spædekalkvene! sagde Slagteren glad og gned de store røde Hænder, der havde berøvet saa mange smaa hvide Lam Livet.

— Saa kommer der forhaabentlig ogsaa lidt Foraarstøj til Reparation, sukkede Fruen og var nær ved at synke sine forlorne Tænder, der aldrig sad rigtigt fast, fordi hun havde købt dem brugt.

— Er det en god Forretning at være Lapskræder? spurgte Slagteren.

Fru Haahr rystede paa Hovedet: Ork Gud bedre det, vi maa saamaend være glade til, blot vi kan tjene til det daglige Brød!

— Er det saa sløjt?

— Det er meget værre! Skræderiet er slet ikke, som det var i de gode gamle Dage. Nu køber Folk færdigstet Tøj og gaar med det lige til de ikke kan faa mere end to Kroner for det hos Marskandiserne. Fabrikkerne de tjener, men det er meget sløjt for os smaa Mestrene!

— Det er jo vanskelige Tider!

— Ja, det er saamaend. Vi vaagner mange Gange om Morgenens uden at have to Øre i Huset, — — men derfor holder vi alligevel ikke op med at takke og prise Vorherre. Han føder Markens Liljer, og han vil derfor ogsaa nok altid have lidt til overs for Skræderne!

Skræderi er en Fruentimmerhaandtering, svarede Slagteren.

Det er Faget maaske nok, — men nu er vi jo inde paa det og maa blive ved.

I en lille Pige kom og skulde købe for 5 Øre af den friske Lunge til Katten hjemme.

Sig til Deres Mand, sagde Slagteren, idet han gik ind for at ekspedere, at hvis han en Dag ikke har noget at bestille, kan han godt faa Lov til at stoppe mine Strømper og Underbukser!

Gind velsigne Dem for de Ord! svarede Fruen og stak sin pænt stoppede Traadhandske frem for at takke.

Da Fru Haahr naaede hjem, stod hendes Mand i Kelderhalsen og glædede sig over en Pige, der polerede Vinduer ovre paa anden Sal.

Hun har sku et Par Skanker, hun kan være bekendt at gaa paa! udbrød han festligt med en Stemme, der forekom Fruen usædelig.

Saadan noget har Du ikke godt af at se paa, lille Haahr, svarede hun bebrejdende.

Du skulde bare have et saadant Fundament! sagde han og dunkede hende muntert paa Maven.

Fruen syntes, at hendes Mand var i et misænkeligt godt Humør, og blev bange for, at han havde drukket Øl.

— Du er saa overgiven i Dag! sagde hun angst.

— Jeg har vel heller ikke Grund til andet, svarede han stolt og slog ud med Haanden. Jeg har faaet en Etatsraad til Kunde!

— Det maa Du ikke prale med, hvis det ikke er sandt! svarede hun næsten forskrækket og halede ham ned i Kælderen.

Skræderen nød sin Hustrus enfoldige og skræmte Ansigt.

— Du taler vel Sandhed? spurgte hun.

Skræderen stak tre Fingre i Vejret og svarede med dyb Alvorstemme:

— Det er lige saa sandt, som jeg er Afholdsmand!

Fru Haahr faldt med et Plump ned i Sofaen, saa hendes Hat kørte en Omgang rundt. Betaget stirrede hun paa sin Skræder, medens umaadelige Pengesummer forgyldte hendes enfoldige graa Hjerne:

— Er han virkelig ægte Etatsraad?

— Ja, han er lige saa ægte Etatsraad, som jeg er ægte Skrædermester!

— Han skal vel have en ny Habit hos Dig? gættede hun.

— Ikke endnu, svarede Skræderen; denne Gang skal han kun have et Par Benklæder vendt. De ligger der!

Fruen betragtede Etatsraadsbukserne med Andagt.

— Per er Stof i dem, sagde hun fagligt, og nu maa Du gøre Dig rigtig Umage med at vende dem, saa han kan blive tilfreds med Dit Arbejde, hvem ved, om Du saa ikke engang kan ende som kongelig Hofskræder og maaske faa Raad til at holde Svend!

Hendes Følelser tog pludseligt Overhaand, og hun faldt sin Mand om Halsen og forsikrede ham om, at hun elskede ham, og at deres Ægteskab nu skulde blive helt ud lykkeligt, naar han blot selv vilde gøre lidt til det.

Laurine, svarede han, idet han med Væmelse gjorde sig fri for hendes Kærtegn, jeg tror engang imellem, Satan plager Dig.

Da Anna kom hjem til Middag, fortalte Moderen hende straks Dagens store Begivenhed, men da hun hørte, at Etatsraaden hed Severin, luk hun sin Kærnemælkssuppe forkert i Halsen.

Da Suppen endelig var hostet over i den rigtige Hals, kastede hun sig tilbage i Stolen og begyndte at le.

Hvorfor Fanden griner Du? spurgte Skræderen ærgerligt, medens Kærnemælkssuppe dryppede fra hans Skæg ned i Tallerkenen.

— Per er da ingen Grund til at le, fordi Din

Fader faar noble Bukser til Reparation! formandede Moderen.

— Jo, det er der sku netop, for jeg kender, Etatsraaden, svarede Anna og blev borte i et Hyl af Grim.

— Nu skal Du Fanden tordne mig holde op med den modbydelige Latter! sagde Haahr og rejste sig med Puklen dirrende af Vrede.

— Jeg kan sku ikke lade være, svarede Anna og fik igen et Latteranfald, saa Moderen sad paa Spring med et Glas Vand, hvis det skulde gaa galt.

Da Anna langt om længe havde faaet let ud, spurgte Skræderen:

— Hvor kender Du Etatsraaden fra?

— Gud, kan I da slet ikke huske Amanda, vi havde nede i Kælderen, og som nu er gift med Slagteren i Vendersgade?

— Jo, hende husker jeg godt! svarede Haahr, begejstret over sin Hukommelse, hun var en dejlig Pige og var fyldig baade for og bag!

— Og saa var hun saadan en pæn Pige! sagde Fru Haahr.

— Hun havde Etatsraaden til Ven, lige til han røg i Spiældet!

— Ih Gud forbarne sig! udbrød Fruen bestyrtet.

— Det er vel Løgn? spurgte Faderen.

Det er sku sandt! svarede Anna. I kan da nok huske al den Panik, der var i Aviserne, dengang Kreditbanken røg i Smadder?

Det var, medens jeg laa paa Hospitalet! svarede Skræderen ærgerligt.

Jeg læser jo aldrig i andet end Bibelhistorien! indskyldte Fruen.

Han var rigtigt paa Forbedringshusarbejde, hukarede Anna videre, men jeg maa sige til hans Ros, at han glemte ikke Amanda og sin lille Christoffer, medens han sad derinde. Han vendte endda Drengen en hel Kasse Legetøj, som han selv havde snittet.

Hvad bestiller han nu?

Saa vidt jeg ved, er han blevet Cigaret-agent!

Det var Satans!

Er I saa stadigt stolte over Guldfuglen? spurgte Anna og gik hen til Spejlet og begyndte at pudre sig, saa hun forsvandt i en Sky, som Profeten Elias.

Selv om han ikke er en Guldfugl, og selv om han maaske har været i Spiældet, svarede Skræderen, saa er han dog Etatsraad, og det er ikke enhver Kælderskrædermester, der har Fatsrødder til Kunder!

Fru Haahr slog pludseligt Hænderne sammen:

— Men Gud, nu er den dejlige Kærnemælks-
suppe blevet kold!

— Jeg gider ikke spise mere! svarede Anna
og trak sig tilbage til det hemmelige Sted, hvor
hun havde gemt Kragen.

15. KAPITEL.

Kaffepassiar.

Da Skræderen var færdig med at spise,
strakte han sig mæt tilbage i Stolen og sagde:

— Nu glæder jeg mig til Kaffen!

— Jeg har ingen Bønner!

— Saa køb min Engel!

— Jeg har ingen Penge!

— Saa tag paa Kredit, Du Kære!

— Det kan vi ikke faa! svarede Fruen og
saa ud i Luften, som Hjælpen skulde komme
derfra.

Skræderen smed sig ærgerligt tilbage i Sofa-
en og brummede:

— Du er en slet Økonom!

— Jamen det er da Dig, der maa skaffe Pen-
gene! trodsede hun.

— En dygtig Husmoder, svarede han med
Overbevisning, kan faa meget ud af ingenting!

— Jamen Du maa da se at tjene noget!

— Hvad Fanden? Jeg kan da ikke bede en

Politibetjent stille sig op her udenfor og ordne Trængslen.

— Kan Du ikke faa Plads henne paa Dampmøllen? røg det pludseligt ud af Fruen.

Skræderen foer op fra Sofaen:

— Hvad Fanden skulde jeg bestille der?

— De maa da have en faglært Mand til at sy Sækkene sammen, svarede hun troskyldigt. Og Slagteren henne paa Hjørnet lovede, at hvis det kneb, saa kunde Du altid faa Lov til at stoppe hans Strømper og Underbukser!

Haahr blev spruttende rød i Hovedet, rejste sig i sin fulde Højde og gik frem mod Konen med hævet Arm.

Heldigvis kom Anna ind i det skæbnesvangre Øjeblik:

— Gud være lovet, Du kom, lille Anna, sagde Fru Haahr og trykkede sig angst op til hende. Din Fader skulde lige til at lægge Haand paa mig!

— Hvad er her los!

— Din Moder er en Rabalderkælling, svarede Skræderen og hvæsedde, hun har lige opfordret mig til at begynde at sy Rullepølser, — eller hvad det nu var. Men jeg er en ærlig arbejdsom Skræder, og jeg vil lige til min Død være Medlem af Skræderlavet. Aldrig skal nogen sige om mig, at jeg har sat Pletter paa Skræder-

skjoldet, og jeg skal nok altid vide at skaffe baade Føde og Klæder som ærlig Skræder!

— Jamen, naar vi ikke faar Klæder til Reparation, saa faar vi heller ikke til Føden! hulkede Fruen, jeg har ikke engang til en Taar Kaffe!

— Hold Kæft! raabte Skræderen, fordi hun vovede at svare igen, men Anna lagde sin Haand paa hans Pukkel og sagde:

— Lad nu være med at lave Panik, Far!

Han begyndte trodsigt at gaa frem og tilbage i Stuen med Hænderne begravet i Bukselommen.

— Satan til Tilværelse! bandede han.

Fru Haahr begyndte at strikke paa sin Strømpe og man kunde høre paa de iltre Strikkepinde, at hun havde Uro i Blodet.

Pludselig sagde Anna det forløsende Ord:

— Jeg kan s'gu godt gi' Kaffe!

Skræderen, der melankolsk sad og gumlede paa en vældig Ende Skraa, svarede rørt:

— Du er en god Datter, Du slægter Din Fader paa!

Moderen fik Taarer i Øjnene og saa op paa sin store Pige:

— Gud velsigne Dig for de Ord! sagde hun og rakte sin Haand frem og fik Penge baade til

en Fierding Kaffe, til en lille Løvetand til 5 Øre og til seks Stykker Wienerbrød.

Hun hæftede derpaa sit graa Sjal om sig med en Sikkerhedsnaal og løb over til Urtekræmmeren og Bageren.

Fruen saa sig aldrig om, naar hun var paa Gaden, men løb, for skulde hun først begynde at se efter Vogne og Cykler, vilde hun aldrig komme over.

— Du bliver meget lettere kørt over paa den Maade! forklarede Anna hende, men det kunde hun ikke forstaa.

— Skal jeg køres over, svarede hun, saa er det Vorherres Mening, og den vil jeg ikke sætte mig op imod!

— Hvad tror Du da, Vorherre har givet Dig Dine Øjne til?

— Jeg er ikke værdig til at begynde at kritisere og spekulere over det, Vorherre har givet mig! Jeg ved kun, at der staaar i den hellige Bibel, at Herren har Tal paa mine Hovedhaar, — og naar han har det, er jeg ogsaa sikker paa, at han kender mig, og jeg vil derfor ikke blive kørt over, hvis han ikke vil have det!

Da Fruen var gaaet, spurgte Skræderen: — Hvor faar Du egentlig alle Dine Lomme-penge fra?

Anna var straks paa Post overfor Faderens nærgaaende Spørgsmaal:

— Hvad Fanden rager det egentlig Dig?

— Naa, Herregud min Tøs!

— Skal jeg nu ogsaa til at høre Vrovl af Dig, gider jeg ikke bo herhjemme mere!

— Lad nu være med at blive fornærmet! Jeg bebrejder Dig jo slet ikke noget og forstaaar saa godt, at en ung Pige maa tjene lidt ved Siden af sin Løn!

— Du tager meget fejl, hvis Du tror, jeg er en Høne! svarede Anna fornærmet, men hvis Du endelig vil have det at vide, kan jeg saamænd godt fortælle Dig, at jeg faar ekstra Sportler i Kælderen, fordi jeg pakker saa hurtigt!

— Du gør Dit Køn Ære! svarede Skræderen stolt og klappede hende paa Kinden, men det gør Din Moder Fan'ne ikke, det Skur!

Da Fruen kom hjem og hørte om Datterens Sportler, blev hun rørt og kyssede hende paa Kinden:

— Aa Gud velsigne Dig, lille Anna! Ja, vi Mennesker skal rigtignok altid gøre os Umage med at pakke saa godt, som Vorherre har lært os at pakke.

Anna, der altid blev rasende, naar Moderen

nævnedes Vorherre i Forbindelse med hende, sva-
rede:

— Jeg har aldrig lært noget af den Herre!
Og Skræderen, der følte sig truffet af sin
Kones Ord, gik truende hen mod hende og
spurgte:

— Er det mig, Du sigter til?

Fruen begyndte straks at hulke:

— Alt er snart ogsaa galt, hvad jeg siger!

— Du maa ogsaa meget hellere lade være
med at sige noget, Dit Kостейskaf, — for Du
ved aldrig, hvad det er, Du taler om!

— Det er maaske sandt, svarede Fruen, og
det kan maaske ogsaa godt være, at jeg ikke
ved saa meget som jer, men det ved jeg dog, og
det har I ikke engang paa Fornemmelsen, at Li-
ham, som betaler aabenbare!

— Nu er Bæstet der s'gu igen! sagde Haahr
og rystede fortvivlet paa Hovedet.

— Blot Mors Forstand maa blive ved at
holde! lo Anna.

— I er begge to nogle rigtige Forhærdere,
svarede Fruen, og jeg vil derfor meget hellere
gaa ud og lave den Taar Kaffe end sidde her og
skændes med jer!

— Ja, gør Du det, lille Mor! sagde Anna
kærligt, men Skræderen svarede:

— Saa slipper vi da i det mindste saa længe
for at høre Dine Knokler klapre!

Da Fruen var gaaet, trak Skræderen flovt paa
Pukten og sagde:

— Jeg er ikke stolt over den Moder, jeg har
belemret Dig med!

— Hun er for god!

— Hun hører ikke til samme Køn som andre
Kvinder!

Da Kaffen var drukket, tog Anna sit Tøj paa
og gik ud for at møde sin Kærlighed, Cykleryt-
teren Poul Fiøldsøe, der var begyndt at overbe-
vise hende om, at hvis han blot havde et Par
Tusind Kroner, saa kunde han som ingenting
aabne en Cykleforretning og gifte sig med hende.

— Det kan godt være, at jeg bliver hos min
Veninde i Nat, sagde hun, da hun stod i Døren.

— Ja, gør Du det! svarede Skræderen, der
blev staaende lidt i Kælderhalsen og beundrede
Datteren, som svajede ned ad Gaden.

Da han kom tilbage og saa sin Hustru, ryn-
kede han foragteligt paa Næsen:

— Uf, her er ikke til at holde ud at være.
Gid jeg havde to Kroner, saa vilde jeg gaa over
i Borgerforeningen og spille et Slag Seksog-
tres!

— Du har vel ikke glemt, at Huslejen skal betales i Overmorgen?

— Vi maa bede Værten om Henstand! sva- rede han ligegyldigt.

— Det kan vi ikke mere faa! sagde Fruen og begyndte at hulke, vi er allerede tre Maaneder bagud, og Værten siger, at hvis vi ikke har betalt inden i Overmorgen Klokken fire, saa vil han komme med Kongens Foged!

Skræderen rejste sig og slog ud med Haanden:

— Hvor Fanden skal jeg faa Pengene fra?

— Ja, det ved jeg ikke! Men hvis vi ikke betaler, saa er vi til Ladegaarden, og saa skal jeg hver Morgen have den Skam at se Dig gaa ud med de andre Lemmer og feje Gade!

For første Gang ramte en af Fruens Bemærkninger lige, hvor den skulde, og Skræderen begyndte at gaa op og ned ad Gulvet:

— Hvor Fanden skal jeg dog skaffe de Penge fra?

Pludselig satte han sig ned, og hans Øjne fyldtes med Taarer:

— Hvad skal jeg gøre for at komme til at tjene noget? Du ved jo, at jeg gerne vil!

— Bed!

— Hold Kæft!

— Jamen prøv!

— Det hjælper s'gu ikke!

— Det har hjulpet saa mange andre!

Hen ad Aften listede Fruen over til sin Familie og fortalte dem om Huslejen og om hendes fortvivlede Mand.

— Kan *J* ikke hjælpe os?

— Hvor naar skal Huslejen betales?

— I Overmorgen Klokken fire!

— Saa vil jeg tænke over, om jeg skal lade Naade gaa for Ret! svarede Thorvald og tilføjede, men jeg tvivler meget paa det, og jeg maa først raadføre mig med min Samvittighed!

— Det er kun 30 Kroner, det drejer sig om!

— Jeg sælger ikke min gode Samvittighed for 30 Kroner, — og jeg vil paa det alvorligste formane Dig til ikke at fortælle Din Mand, at jeg maaske vil hjælpe ham. Jeg kommer nemlig kun, hvis jeg føler, det er Guds Vilje, at jeg skal række en stakkels Synder en hjælpende Haand.

— Din forhærdede Mand fortjener at pines! sagde Søsteren.

Da Thorvald om Aftenen gik i Seng, sagde han til sin Kone:

— Jeg tror alligevel, at jeg gaar over til Haahr. Han trænger til en hjælpende Haand,

og det vil være dumt af mig ikke at række ham den, især da jeg kan gøre en god Forretning ved det!

— Ja, Herrens Vilje skal man ikke sætte sig imod! svarede Fruen.

16. KAPITEL.

Udveje.

Næste Dag var drøj for Skræderen.
Hvor han kom hen, fik han Afslag paa sin Bøn om Hjælp.

Værten i Kafé Ulfeldt svarede:

— Du vil jeg ej! Du skylder mig i Forvejen 17 Kroner 85 Øre, og saa tror Du virkeligt, at jeg yderligere vil laane Dig Penge?

— Jamen, hvis Du ikke laaner mig 30 Kroner til, saa ryger jeg i Morgen paa Ladegaarden!

— Det rager ikke mig? Jeg kommer alligevel ikke til at tjene mere paa Dig!

— Saa vil jeg aldrig kunne betale Dig de 17 Kroner og 85 Øre tilbage!

— Det gør heller ingen Ting. Det lille Beløb spiller hverken fra eller til!

— Du kan da ikke forsvare at lade mig gaa i Hundene! Husk paa, hvor meget Du har tjent paa mig!

— Har jeg maaske opfordret Dig?

Rud Langs : Herrens Veje.

— Det har Du ganske vist ikke, — men alle de Penge, jeg har tjent, har Du faaet!

— At Du har været Idiot, rager ikke mig. Hvis jeg havde gaaet og spillet Menneskeven over for Dig, var Du jo blot gaaet et andet Sted hen og havde drukket Dine Penge op! Haahr begyndte at græde:

— Men nu da jeg er holdt op med at drikke, har jeg da Sjans for at komme paa Fode!

— Det vil være glædeligt for Dig, — men jeg synes, Du har nærmere hen til en Afholdsforening. Den vil vist gerne hjælpe Dig! Skræderen greb hans Haand:

— Aa, ta' nu og hjælp mig!

— Jeg gider ikke længere høre paa Dit Tiggeri.

— Saa gaar jeg Rabundus!

— Ja, gør Du kun det. Men for øvrigt maa Du gerne, hvis Du kommer paa Ladegaarden, komme herved hver Torsdag og faa en 5-Øre, ligesom de andre Lemmer. Og det kan ogsaa være, at der nu og da kan blive et Stykke Smørrebrød tilovers til Dig!

Og med Ordene: Saa kan Du da ikke sige, at jeg glemmer mine gamle Venner! gik han ind i Kaféen.

Haahr fulgte efter med Hatten i Haanden: — Laan mig blot en eneste Krone!

— Hvis Du ikke med det samme skrubber af, saa beder jeg Politibetjenten, der staar lige uden for, om at anholde Dig for Betleri! svarede Væretten vredt.

Slukøret luskede Skræderen ud, og lige idet han lukkede Døren, hørte han, at Opvartningspigen Kathrine, som han i sin Tid havde gjort stærk Kur til, slog en skraldende Latter op, og det ærgrede ham allermost.

Den eneste, der nu var tilbage, som han kunde bede om Hjælp, var hans fordums Ven den lange Blikkenslager i Læderstræde.

Hans Hustru havde i Morges været henne hos Etatsraad Severin med en Regning paa Bukserne, som Skræderen i sin Tid havde vendt.

Men Etatsraaden var rejst, og Pensionatsfruen fortalte, at han ikke havde betalt hende en Øre i al den Tid, han havde boet hos hende.

— Men saa holdt De da noget af hans Bagage tilbage?

— Bagage? Han havde ikke anden Bagage end et lille Ridderkors!

Derefter var Fruen blevet sendt hen til Svoeren for at spørge, om han ikke blot vilde betale 30 Kroner af paa de 100 Kroner, som han skyldte Skræderen fra Ungdomsaarene.

— Jeg skylder aldeles ikke Din Mand noget!

svarede Thorvald, og hvis han tror, han har noget til gode hos mig, kan han jo lade mig stævne. Dog vil jeg bede Dig erindre ham om, at der er noget, som hedder forældede Fordringer!

— Den Satan! svarede Skræderen, da Konen kom og fortalte ham om Resultatet paa hendes Forespørgsel hos Svogeren.

Da Haahr kom hen i Læderstræde hos sin Ven Blikkenslageren, mødte der ham et bedrøveligt Syn.

Kongens Foged var netop til Stede og satte Blikkenslageren ud. Han stod selv i Butiksdøren og saa, hvordan det lille Hjem blev læsset paa en Trækvogn.

Da han opdagede Skræderen, raabte han genmytligt:

— Det er Sjøv at staa og se paa!

— Men Du er jo fuld! sagde Skræderen forarget.

— Gu er jeg fuld, det er jeg da heldigvis altid. Men en af Dagene, naar jeg bliver lidt ædru, saa svømmer jeg ud paa et rigtigt dybt Sted, og saa begynder jeg at drikke lige til jeg faar min Tørst slukket!

— Og Du, som engang har været saadan en flink Arbejder!

— Ja, hvad Fanden!

— Du skulde have holdt op med at drikke ligesom jeg, svarede Haahr bekymret paa sin Vens Vegne, — nu ser Du jo, hvad det forbandede Fylderi fører til!

— Lad være med at blive højkæftet! svarede Blikkenslageren, — jeg har set paa Fogedens Liste, at Turen i Morgen kommer til Dig!

— Det er heldigvis ikke i Morgen endnu!

— Næ, det er det ikke, — og Du har jo altid den Udvej, at Du kan bede Din Datter stille sig hen paa et Gadehjørne, saa klarer Du vel nok de Paragraffer!

— Hold Mund, Dit fordrukne Svin.

Blikkenslageren begyndte at le:

Og nu kan Du da se, at det er noget Sludder altsammen. Du er akkurat lige saa vidt med Din Afholdenhed, som jeg er med mit Drikkeri! svarede han og trak en Flaske Brændevin op af Lommen.

Da Skræderen forlod Blikkenslageren, tænkte han:

— Anna maa altsaa skaffe mig Pengene! Men da hun ikke havde været hjemme siden i Gaar, bestemte han sig til at gaa hen og tale med hende i Margarinekælderen.

Da han kom ind paa Kontoret, spurgte han:

— Maa jeg have Lov til at tale et Øjeblik med Anna?

— Hvad for en Anna? Vi har syv Anna'er?

— Mit Navn er Skrædermester Haahr!
Kontoristerne bag Pultene begyndte at fnise, og Direktøren traadte til:

— Det gør mig ondt, at jeg maa underrette Dem om, at Deres Datter ikke har været her i Forretningen over to Maaneder. Jeg maatte desværre afskedige hende, fordi hun aldrig kom præcis!

Da Haahr gik hjem, tænkte han:

— Jeg er forladt af Gud og Mennesker!

Om Aftenen stillede han sig hen paa et Gadehjørne og strakte bedende sin Hat frem, naar der kom nogen forbi.

Nu og da fik han en Smaamønt, men da Summen i Løbet af to Timer kun var vokset til 37 Øre, tænkte han:

— Paa den Maade klarer jeg altsaa ikke Situationen!

Da de 37 Øre hverken var Hjælp til det ene eller det andet, gik han ind paa en Beværtning og soldede dem op i Kaffe, Wienerbrød og en lang Cigar.

17. KAPITEL.

Miraklet.

Næste Morgen stod Solen op som sædvanligt, og det gjorde Skræderen ogsaa. Men da alt Haab om at skaffe Penge var udelukket, satte han sig i Sofaen med Hænderne i Skødet for at vente paa, at Klokken skulde blive fire.

Den eneste Trøst, han havde, var, at Anna ikke havde været hjemme om Natten, for nu var han da sikker paa, hvad hun ernærede sig ved, og han behøvede derfor ikke at tænke paa hendes Fremtid.

Nu og da rejste han sig og gik bedrøvet frem og tilbage. Han tog sin Naalepude i Haanden og stirrede bedrøvet paa den. Han klappede kærligt Strygejernet hen over Haandtaget.

— Hvor er vi tre mon henne i Morgen? spurgte han.

Fru Haahr sad hele Tiden og læste i den Balslevs Katekismus, som Anna havde brugt i

Skolen, og som var forsynet med saa mange muntre Randbemærkninger.

— Jeg havde ikke troet, at det skulde ende saadan med os! sagde Skræderen og tørrede en Taare bort.

Fru Haahr saa op:

— Vi maa tage det onde med det gode! sagde hun og snøftede et langt Snøft, — Vorherre har sin Hensigt med alt!

— Nu har Du igen lang Næse! svarede Haahr irriteret.

— Du ved jo godt, at jeg ikke kan lade være med at faa den Næse, naar jeg taler om ham deroppe! undskyldte hun og lagde kærligt sin Haand paa hans Knæ. Du stoler for meget paa Dig selv, Du stoler for meget paa Louis! sagde hun afgjort.

— Kan man ikke det! svarede han og skubbede hendes Haand bort, — saa ryger det hele ad Helved til!

— Ja, og det gør det jo nu. Men hvis Du blot vilde holde op med at stritte imod, saa kunde det alt sammen blive godt igen. Troen kan flytte Bjerge, og naar den kan flytte saa tunge Kæmper, kan den saamænd ogsaa flytte en lille Skræder. Se for Eksempel til Thorvald, hvordan det er gaaet ham, efter at han vendte sig til Vorherre.

Han sidder nu i selve Missionens Hovedbestyrrelse.

— Din Svoger har altid været en Stræber, og jeg tror ikke, han mener noget med sin Tro!

— Det har Du sandelig ikke Lov til at sige, formanede Fruen, — selv om min Søsters Mand maaske nok har sine Fejl, saa er han dog et Guds Barn, der sikkert er meget estimeret oppe i Himlen!

— Han er rødhaaret! busede det ud af Skræderen.

— Selv om han er rødhaaret! svarede Fruen, — saa vil han saamænd kunde faa lige saa livide Fjer som Du og jeg, naar vi bliver Engle!

— Lad os holde op med at tale om ham, jeg faar ondt, blot jeg kommer til at tænke paa ham!

— Du har kun kendt ham dengang, han var en ung Fusedast! vedblev Fruen, — men jeg kan garantere Dig for, at Du vil blive glad, hvis Du træffer ham nu. Ork, han er saa forandret! Han er saa from og mild, hans Øjne er saa gode, saa man næsten skulde tro, Vorherre sad inde i dem. Og saa kan han saa mange smukke Steder udenad af Bibelen!

— Ja det er sgu en god Anbefaling! svarede Haahr, — men jeg siger kun, Gud naade og trøste ham, hvis han nogen Sinde faar med mig at

gøre, hvad enten det bliver her eller paa Lade-
gaarden. Du ved, at jeg engang har kastet ham
lige paa Hovedet op ad Trappen, og jeg føler
endnu, at jeg har Kræfter nok til at kunne ham-
stre denne røde Fyr, selv om han maaske er lidt
mere stiv i Kæften end jeg!

— Han vil møde Dit Angreb med Troens rene
Vaaben!

— Han er en Hykler, og han interesserer sig
kun for det, han kan tjene Penge paa!

— Nu er han rigtignok helt anderledes!

— Lad mig for Satan tale færdig! svarede
Haahr.

— Det behøver Du ikke lille Haahr! afbrød
hun, — for jeg ved, at Du vil fortælle mig, at han
svigtede alle sine Venner, da han blev hellig, —
og at han endnu skylder Dig 100 Kroner!

— Ja, der ser Du!

— Men nu tror jeg rigtignok, at han vil sætte
Pris paa at faa Lov til at hilse paa Dig. Og tænk
om vi to Familier igen kunde begynde at komme
sammen. Det vilde rigtignok være rart for os
alle.

Skræderen saa paa sit Nikkelur; det viste
næsten fire:

— Jeg tror, at Din fine Familie vil blive be-
geistret, naar den i Morgen møder mig med
Kost paa Gaden! svarede han bittert og tilføjede:

— Næ, nu er det færdigt med mig, og kun
et Mirakel kan frelse mig!

— Og hvis nu Miraklet skete?

— I vore Dage sker der ikke Mirakler!

— Jamen hvis?

— Ja hvis en Engel nu kom ned ad Trappen,
aabnede Døren, traadte herind i Stuen og sagde:

— Kære Haahr, Du har ikke villet forstaa mig,
derfor kommer jeg nu til Dig! saa kunde det
maaske være, at jeg vilde omvende mig, især
hvis Engelen samtidigt vilde love mig, at jeg i
Fremtiden ikke mere skal behøve at slaas med
alle de forbandede 2 Ører!

Hvordan det nu var eller det ikke var (det
maa man tro, som det er), i det samme rin-
gede Klokkeren ude i Butikken.

Skræderen foer sammen:

— Det er Kongens Foged! tænkte han, men
i det samme stak Svogeren — Papirgrosserer
Beyer sit røde Ansigt ind i Stuen.

Skræderen sprang op af Sofaen som en Ra-
ket, medens Thorvald traadte ind med et langt
Skridt.

— Kære Svoger, sagde han, idet han rakte sin
Haand frem mod ham, — jeg ved, hvor sløjt det
staar til hos Dig, og da Du ikke har villet forstaa
mig, kommer jeg nu til Dig. Hvis Du selv vil

gøre lidt til det, vil jeg gerne hjælpe Dig, saa Du kan faa det godt paa Dine gamle Dage!

Det svimlede for Skræderen.

— Vil Du ikke sige Goddag til mig? spurgte Thorvald og gik frem mod ham med udstrakt Haand.

Skræderen rakte sløvt sin Haand frem:

— Hvad vil Du mig? spurgte han hæst.

Thorvald lod Fru Haahr forstaa, at hun helst maatte gaa, og da hun var smuttet ud, satte han sig ved Siden af Skræderen og lagde sin Haand paa hans Skulder:

— Haahr! sagde han, — jeg kommer ikke for at formane Dig, — men jeg kommer for at bede Dig være gode Venner med mig, saa vi nu og da kan komme sammen. Jeg haaber, at jeg engang vil kunne faa Dig overbevist om Livets Sandhed, men det tager altid lidt Tid. Jeg kan godt forstaa, hvis Du i Begyndelsen vil være lidt stædig overfor det, Du ikke før har troet paa, men vi maa se, om vi ikke kan komme til Forstaaelse med hinanden. Men Du maa selv hjælpe til. Du maa bryde Dig lidt om at ville tro!

— Kan Troen hjælpe mig?

— Den kan hjælpe meget, og hvis Du bliver en flittig Gæst ved vore Møder, vil Du træffe mange formaande Mennesker, der kan være Dig

til Nytte paa forskellige Maader, baade med det himmelske og det jordiske!

Butiksklokken ringede, og Værten traadte alvorligt ind for at hæve Huslejen:

— Klokken er fire! sagde han.

Da Thorvald saa Skræderens skræmte Blik, trak han sin Tegnebog frem og talte 10 Tikonrede sedler op, som han med et: Tak for Laan!, lagde i hans Haand.

Da Værten var gaaet, spurgte Thorvald:

— Naa, er det saa ikke godt, at jeg har gemt de Penge lidt, som Du engang laante mig?

Skræderen trykkede med Taarer i Øjnene sin Svogers Haand.

— Og har Du saa Lyst til at forsøge, om Du kan faa Overbevisningens Naadegave?

Skræderen sad øjeblik og stirrede ud i Luften, — og da han havde været henne ved Vinduet og set, at Trækruden var lukket, saa Thorvald ikke før kunne have staaet udenfor og lyttet, blev det ham klart, at Vorherre virkeligt havde vist ham et Mirakel.

Han gik derfor tilbage, greb Thorvalds Haand og saa ham alvorligt ind i Øjnene:

— Jeg har forstaaet, at jeg ikke før har forstaaet! sagde han, — men for Fremtiden skal der ikke være nogen, der forstaaar saa godt som jeg!

— Vel! svarede Thorvald, — saa er vi altsaa

enige, og jeg vil derfor spørge Dig, om Du og Din Kone har Lyst til at komme hjem til Middag hos mig — vi skal have Lammesteg og Stikkelsbærgrød — saa kan vi bagefter synge et Par Salmer sammen, inden vi følges til Aftenmødet i Siloam!

— Ja Tak, svarede Skræderen.

— Men inden jeg gaar! sagde Thorvald, — vil jeg gerne have afgjort et lille Forretningsanliggende med Dig. Ved Mødet i Aften, skal der tages Bestemmelse om, hvilken Skræder Missionen i Fremtiden skal vælge til Leverancen af det Missionstøj, den hvert Aar forærer bort. Leverancen er fast, og hvis Du i de første tre Aar vil gaa ind paa at give mig 50 Procent af Din Nettofortjeneste, som jeg antager kan beløbe sig til omkring 10,000 Kroner om Aaret, skal jeg sørge for, at Du faar Stillingen!

Haahr trykkede sin Vens Haand, og da han havde fulgt ham til Dørs og kom tilbage i Stuen, kaldte han paa sin Hustru og faldt hende saa ivrigt om Halsen, at hun var lige ved at vælte.

18. KAPITEL.

Slutning.

Skrædermester Haahr fik Leverancen af Missionstøjet og blev hurtigt meget afholdt i de missionske Krese.

Han levede fra nu af et saa lykkeligt Familienliv med sin Hustru, at hun en Dag forstod, at det var glædeligt fat, og at hun maatte fortælle sin Mand, at der ventede ham en Overraskelse.

Anna, der i Løbet af kort Tid var blevet bedraget for alle Kragepengene af Cyklerytteren, blev forlovet med en ung, teologisk Kandidat, som fik syet Tøj hos hendes Fader i den nye smukke Skræderforretning, som en af Missions Velyndere havde hjulpet ham med at oprette.

Hun mærkede hurtigt, at der er mere Velsignelse ved at være forlovet med en Teolog end med andre Mandfolk, og maatte derfor en Dag

fortælle sin Fader, at hun hurtigst muligt maatte se at blive gift.

Skræderen blev stolt:

— Saa bliver jeg sandelig maaske baade Fader og Bedstefader paa samme Dag!